

Skauti tábora

**Príbehy zo skautského tábora počas
letných prázdnin**

Búrková studnička

Rok 1946

Štefan Arbet - Mauglí

Obsah

Nádej mladých	2
Lúka na bystrine	5
Zlaté prázdniny	7
Cesta do tábora	7
Búrka	13
Zbraň v tábore	15
Posledné práce	16
Život v tábore	16
Vojna Apačov	21
Sudcovi mrkvu	25
V znamení príprav	28
Veľký deň	28
Slávnostný táborák	29
Návšteva v sídle Pribinovom	35
Veselo na Tematín	38
Končí sa zlatá doba	46
Čo je to?	52
Ideme domov	56
Štefan Arbet – Mauglí	59

Nádej mladých

Je krásne júnové popoludnie. Kúpeľné mesto na Považí žije svojim rušným životom. Domáci i cudzinci, ktorí sú tu na liečenie, zapŕňajú ulice a priestranný park. Keďže toho roku júnové slniečko už veru dávno pripeká, kto sa nemusí zdržovať na uliciach, využíva dobrodenia priestranného parku, kde príjemný chládok a denná hudba spríjemňujú každodennými trampotami pretkávaný život.

Od tenisových dvorcov prichádza Laco, ináč tajomník 2. oddielu a Slávo. Je vidieť, že hrali tenis. Každý má pod pažou tenisovú raketu a živo debatujú. Tu sa razom zastavia a Laco nahlas hovorí:

„Slávo, poviem ti novinu. Dnes sa dozvieme, kde budeme toho roku táboriť. Mauglí, Runco, Korzár a Čočo išli dnes skoro ráno prezrieť miesto na náš budúci tábor. Myslím, že nám to miesto bude vyhovovať. Je vraj pekné. Aspoň tak sa Runco o ňom vyslovoval. Mauglí mi hovoril, že sa vrátia tak asi medzi 6-7 hodinou večer. Mám ich čakať na Kolonádovom moste.“

Slávo začal krútiť hlavou a hovorí, že veľmi pochybuje, žeby sa Mauglí uspokojil s tým miestom, čo našiel Runco.

„Vieš, ja poznám dobre Mauglího. Ten sa s bárs čím neuspokojí. Keď to má byť miesto na tábor, tak mu to musí vo všetkom vyhovovať. Ten sa nedá len tak ľahko naviesť. Uvidíš Laco. Nechcem byť prorokom, ale z toho miesta sotva niečo bude.“

Tu razom Slávo trhne hlavou a obráti sa k divadlu, odkiaľ zaznel skautský signál: *„Skautské ideály spojujú svet“*. To Dodo, ktorý zbadal Laca a Sláva, zapískal a blížil sa k nim.

„Zdar bratia!“ pozdraví Dodo. *„Čo nového pretriasate? Akosi sa vážne tvárite. Viete už niečo nového o tábore?“*

„Rozprávame sa s Lacom o novom táborisku“, hovorí Slávo. *„Ale pohnime sa, lebo ja ešte musím ísť do klubovne. Dnes mám družinovú schôdzu. Nechcem, aby bratia na mňa čakali.“*

Pustili sa okolo múzea a hudobného pavilónu, kde hrala hudba sladké melódie z Lehárových operiet. Stretli sa s profesorom H., ktorého pozdravili.

„To je štramák chlap tento profesor“, hovorí Dodo. *„Ten sa nevie nikdy nahnevať. Keď chlapci v škole kričia, zasmee sa a zavolá na nich žartom, aby si len kričali, však ich on prekričí. Nedá sa ničím vyrušiť. Je veselý a dobrý. Chlapci si ho veľmi obľúbili. Škoda, že nie je skautom. Mauglí hovoril, že je nám veľmi naklonený.“*

Keď prešli cez Park pasáž, Slávo sa pozrel na hodinky. *„No bratia, mne už čas vypyšal. Musím ísť na schôdzu. Zdar! Do videnia na Kolonádovom moste o 6.“*

hodine večer“ ešte zavolať a rýchlym krokom odchádzal do klubovne.

Medzitým, kým Slávo, ktorý je družinovým radcom, prišiel do klubovne, prihodila sa nezvyčajná vec. Družina Srncov sa uzniesla, že keď príde ich radca, podajú mu návrh ohľadom svätodušného tábora. To bola veru novinka. Veď na svätodušné sviatky bývali len výlety a nie tábor. No uvidia, čo na to povie ich radca Slávo.

Bolo večer 6 hodín. Laco, Dodo, Slávo, Mišo Pulec a Stano sedia na Kolonádovom moste na lavičkách. Ľudia, ktorí okolo chodia, všimli si päťčlennú skupinku chlapcov, ktorí nejavili záujem o okolie, ale len debatovali o akomsi vážnom probléme. Nevedeli si vysvetliť, o čom tak vážne títo šarvanci debatujú.

„*Hľa*“, hovorí jeden z okolo idúcich svojmu spoločníkovi. „*To sú skauti. Poznám ich podľa tých ľalií na kabáte. Naš sused má syna skauta a nosí tiež takú ľaliu.*“

Medzitým je už pol siedmej a naši ešte nejdu. „*Predsa už by mohli byť tu*“, hovorí Dodo. „*Už som celý netrpezlivý a horím zvedavosťou o našom novom táborisku. Teším sa na tábor ako malé decko.*“

Aby im nebol dlhý čas, Slávo nadhodil návrh konať svätodušné dvojdnové tábory. Začalo sa debatovať ešte so živším záujmom. Slávo hovoril, že sa týmto svätodušným táborom môže vyskúšať miesto letného tábora. Avšak len vtedy, ak by bolo blízko ich mestu.

Pravda, boli dôvody pre i proti. Ani nezbadali a už bolo veru 19:45 hod. Tu spustí Mišo Pulec: „*Holá ho naši už idú sláva.....*“

Tým bola debata prerušená a tiež i skončená, lebo hneď všetci vstali a pustili sa veselo naproti prichádzajúcim bratom. Bolo to veru radostné stretnutie a vypytovanie.

O chvíľku boli v klubovni, ktorá sa nachádzala uprostred hlavného námestia v centre mesta pri lekární. Tu začala pravá skautská debata. Laco veru pohorel. Miesto sa Mauglímu nepozdávalo. Bolo trochu malé. Voda bola tiež dosť ďaleko a bolo jej i málo. Padali nové a nové návrhy na iné miesta na tohtoročné táborisko.

Tu sa naraz Mauglí ťukne po Čele. „*Bratia, mám dobrý nápad. Prišlo mi na um, ako som bol v roku 1937 na návšteve v tábore skautov z Nového Mesta nad Váhom. Veľmi pekné miesto. Veľká lúka. Dosť slnka. Vody je tiež dosť. A miesto je dosť blízko k nášmu mestu. Je to len niekoľko kilometrov. Je uprostred hôr a veľmi málo ľudí ho pozná. Toto miesto si pôjdeme pozrieť a uvidíme, čo sa dá robiť.*“

Na druhý deň bolo v kvarte ako v úle. Debatovalo sa len o tábore. Ako to, že celá trieda debatovala len o skautskom tábore? To preto, lebo 3/4 triedy boli skauti. Teda celá trieda žila v ovzduší tábora. To bola ozaj skautská trieda.

Vodca Mauglí, ktorý sa osobne poznal s profesormi miestneho gymnázia, často

sa informoval o svojich chlapcoch ako pokračujú v učení. Profesori boli spokojní so skautmi, ktorí boli v každej triede. Pravda, prím viedla kvarta. Tu propagovali skauting bratia Ivo a Punky. Títo priamo žili pre skauting a predsa však učenie za to nezanedbávali.

Debata v triede bola taká živá, že ani nezbadali, ako do triedy vstúpil profesor. Ten sa z počiatku hneval, že ho nezbadali, neutíchli a nepozdravili. Keď však počul ako debatujú o skautskom tábore, podľahol zvedavosti a sledoval so záujmom ich živý rozhovor. Chcel sa dozvedieť, aké majú plány. Avšak nepodarilo sa mu to. Punky, ktorý mal všade oči, zbadal profesora ako ich počúva a hneď oznámil všetkým, aká je situácia.

Počas hodiny profesor, ktorý bol triednym kvarty, povedal chlapcom, že ich má rád a je na nich hrdý. Páči sa mu, keď sú skautmi. „Škoda“, hovoril, „že i on nemohol byť skautom, keď bol študentom. Avšak, vtedy bol skauting ešte veľmi málo známy, ba skoro ani nevedeli, že existuje. Učte sa pilne, aby ste potom v prázdninách mohli dobre využiť skautské tábory ako odmenu za vašu usilovnosť. Vaši vodcovia sa nemusia za vás hanbiť. Ved' každý rok je niekoľko skautov vyznamenaných. Držte sa dobre. Prajem vám dobrý vietor do vašich plachiet.“

Prišla nedeľa. Ráno po skorej sv. omši vybrali sa naši už dobre známi Mauglí, Runco, Korzár a Čočo na obhliadku táboriska. Boli trochu nedobre naladení. Za mesiac sa ide na tábor a ešte nemajú definitívne miesto na táborenie. Miesto malo byť vybrané ešte na jar. Stala sa chyba. Vinný však nebol ani Mauglí, ani Runco, ani Korzár a tiež ani Čočo. Ako sa hovorí, malý veľký "pech" (smola). No ale dnes musí padnúť rozhodnutie. Snáď toto miesto, ktoré je na poradí tretie, im bude vyhovovať.

Rezko prešli cez Váh a pustili sa na východ od mesta. Prišli do obce Banka, ktorú mali o pár minút za sebou a vstúpili do lesa. Aké je to len krásne. Všetko hýri krásnou zeleňou. Materina dúška priamo zväzda, aby sa človek vygúľal v tráve, ktorá bola husto pretkaná materinou dúškou a rozvoniavala, sladko štekliac v nose. Šalvia sa im ukláňala, akoby ich vítala. Akiste vedela, že skauti sú ochrancami prírody.

A hľa! Tam vyskočil zajac, sadol si na bobok, veselo zastrihal ušami a už ho nebolo.

„Je to ale furták“, poznamenal Čočo. „Mohol nás počkať. Boli by sme mu povedali, čo je u nás nového.“

O niekoľko krokov Mauglí zastal a ukazoval bratom miesta, kde boli guľometné hniezda najprv nemeckých a potom ruských vojakov. Ešte pred niekoľkými mesiacmi tu zúrila strašná vojna a dnes je všetko pokojné. I príroda si oddýchla.

Cesta ďalej viedla pozdĺž ihličnatého lesa v príjemnom chládku. Bolo ešte len 9 hod. dopoludnia a slnko už poriadne pripekalo. Prišli na rázcestie k soche sv. Jána, alebo ako sa hovorí k sv. Jankovi. Tu bol krátky oddych. „Ešte asi 30 - 35 minút a sme na mieste“, hovorí Mauglí.

Tak sa i stalo. Všetci zastali s veľkým udivením. Pred nimi bola krásna veľká lúka, pozdĺž ktorej zurkotala horská bystrina. Skutočne krásne ideálne miesto na táborenie.

Lúka pri bystrine

Pekná lúka, ktorá sa začínala vchodom horskej bystriny do údolia a stále sa rozširovala. Rovná ako dľaň, lemovaná z oboch strán vysokými brehmi porastenými listnatými stromami.

Po ľavej strane sa vinul horský potôčik, v ktorom zurkotala bystrá voda. Asi v strede lúky bol hlboký zárez do stromovky, či lepšie povedané lúčny polostrov v listnatom lese, ktorý bol ako stvorený pre skautský tábor. Na niekoľko krokov od táboriska bola horská studnička s dobrou krištáľovou vodou. Niečo ďalej bol mladý ihličnatý les.

Teraz uvažovali, kde vybudovať tábor. Jedni boli za postavenie na otvorenej lúke, aby vraj bolo dost' slnka. Druhí sa zas prihovárali za postavenie tábora v tzv. lúčnom polostrove, ktorý priamo volal po vybudovaní skautského tábora.

Začali teda uvažovať, ktoré miesto má viac výhod a menej nevýhod. I rozhodli sa vybudovať tábor na lúčnom polostrove. Premerali priestor dva razy, tri razy, či zodpovedá ich požiadavkám. I vyhovel.

Teda našli konečne to vytúžené miesto, kde mali ich chlapci spolu s nimi stráviť radostné chvíle táborového života.

Korzár spomenul návrh brata Sláva, radcu družiny Srncov urobiť dvojďňový skúšobný svätodušný tábor. Na tento účel si vybrali tiež pekné miesto a to na začiatku lúky, kde vtekala horská bystrina do údolia. Tu sa uskutočnil i dobre vydaril. Ako pamiatka na tento svätodušný tábor ostala spomienka na "Olinku". To bol osol, či lepšie povedané oslica, ktorú požičali Punkyho rodičia na tento tábor ako koníka na odvezenie táborových potrieb.

Teraz bolo prvou povinnosťou zoznámiť sa s blízkym horárom a dať sa do styku s lesnou správou. Tým bol poverený Runco, nakoľko bol voľný. Ten sa dozvedel na lesnej správe, že hory patria nitrianskemu biskupstvu.

Mauglí požiadal písomne správu biskupských majetkov o povolenie konať letný tábor na ich pozemkoch, ktorá išla veľkodušne v ústrety a vyhovel všetkým ich požiadavkám. Ba dala im i také výhody, o ktoré ani nežiadali.

Teda miesto na budúci tábor bolo zaistené. Urobili plán stavby tábora. Počet prihlásených bratov i s vodcami bol 32. To stačilo.

Tu sa však Mauglí ozval: „*Kde ubytujeme našich šarvancov, keď máme tak málo stanov? Budem musieť zájsť na vojenské veliteľstvo za štábnym kapitánom (šcpt.) K., ktorý je tiež našim priaznivcom.*“

Tak i urobil. Šcpt. K. veľmi ochotne požičal potrebné množstvo stanov.

„*Dve veci už máme za sebou*“, hovorili.

„*Teraz ide tretia, zásobovanie tábora*“.

Mauglí zasa poveril Runca, ktorý bol jeho prvým zástupcom, aby zostavil jedálny lístok na 15 dní pre 32 zdravých žalúdkov a aby oznámil potrebné množstvo naturálií.

Runco sa veru potil s jedálnym lístkom. Ale spravil ho dobre.

Teraz zase prejednávali rozpísanie kontingentu pre účastníkov a o poplatku na tábor.

Behom 3 dní boli odovzdané všetky prihlášky. Naturálie boli tiež prinesené. Poplatok zaplatený. Bol urobený posledný veľký nákup, klubovňa a predsieň boli zaplnené všelijakými dobrými vecami, ktoré mali počas 15 dňového tábora uspokojovať zdravé žalúdky šarvancov 2.oddielu.

Tu však razom preletela všetkými účastníkmi radostná správa, že okrem všetkých týchto dobrôt má brat Mauglí ešte zvláštne špeciality, ktoré majú chlapi tak radi. Sú uschované v skrini, aby sa nedostal k nim niekto nepovolany.

„*Prečo to tak schováva? Čo je to?*“ húpali všetci. Konečne sa to dozvedeli. Mauglí tam schoval 5 kg dobrých cukríkov, 2 kg čokolády, 6 veľkých krabíc suchých zákuskov a niekoľko kg keksov.

„*No, to je ale špecialita*“, hovorí Dodo. „*To si dám povedať. Škoda, že to nie je vonku. Hm, Mauglí je opatrný. Ten vie, že my sme na také veci pašáci. No nedá sa nič robiť. Ale však v tábore si toho podáme.*“

Zlaté prázdniny

Prišiel 29. jún, deň sv. Petra a Pavla. Vytúžený deň všetkých študentov. Deň, kedy sa lúčili so školou a dávali jej zbomh aspoň na dva mesiace.

Naši skauti sa tešili snáď najviac. Ved' po skončení školy odídu na tábor. Niektorí i veru trochu trpili. Ak nebude vysvedčenie dosť dobré, čo na to povedia doma? Pustia ich na tábor?

Doteraz si boli stále istí. Ale keď sa blížil čas, kedy sa mali preukázať vysvedčením, akosi zaváhali „Čo, keby tak“

I Mauglí im povedal ešte pred mesiacom, že kto bude mať zlé vysvedčenie na tábor, nepôjde. Srdiečko trochu silnejšie začalo tlčť. Snažili sa, učili sa ako len mohli najviac, ale čo človek vie. Práve v čom si je najistejší, tam to koľkoráz poriadne zaškripe. Ani sa nenazdáš no a nešťastie je hotové.

Konečne vysvedčenie každý drží vo svojej ruke. Bystrým okom šibne po prospechu, či „nedaj Bože“..... vzdychne si nejeden.

„Dobré je to. Chvalabohu! Idem na tábor!“

Oči im radosťou žiaria. Všetci dobre prešli. Len u jedného to nebolo celkom "fér" No, ale stačilo to. Ide i on.

Cesta do tábora

Konečne prišiel dávno vytúžený deň. Deň, po ktorom túžilo dňom i nocou 30 mladých srdce, plných vrelej túžby a krásnych nádejí. Deň splnenia ich dávných túžob. Deň, v ktorom mali nastúpiť cestu na vytúžený tábor.

Niektorí už od polnoci nemohli spať. Už sa videli ako veselo kráčajú za plno naloženými vozmi so spevom, šťastní a veselí.

„Bože, keď by som tak zaspal,“ vzdychne si nejeden. „Čo by som potom robil? A kde by boli ostatní bratia?“ Tak uvažujú mnohí, keď sa ukladajú na lôžko. Dvakrát preskúšajú budík, či dobre funguje. V duchu si ešte uvažujú, či niečo nezabudli a čo by si mali poprípade ešte vziať.

Ešte sú len tri hodiny po polnoci a už niektorí vstávajú a buntošia po dome. Mišo Palec je už oblečený v kroji.

„Kam ideš chlapče“, pýta sa ho matka. „Ved' sú ešte len 3 hodiny a nástup máte až o 5. hodine.“ Musel si ísť ešte ľahnúť. Ale do postele nechcel. Ľahol si oblečený na pohovku, aby keď by tak nedajbože zaspal, nemusel čas strácať obliekaním.

Blíži sa 5 hodina. Tu i tam na ulici vidieť skauta ako sa ponáhl'a na hlavné

námestie, kde je skautská klubovňa. A kdeže má batoh? Tie majú už od včerajška všetci v klubovni.

Keď prichádzajú na hlavné námestie, kde je ich najmilšia budova - skautská klubovňa, veselo im srdce poskočí od radosti. Predsa už som tu. I ja pôjdem na tábor.

V klubovni bol už Runco, Mauglí, Miško Zmok, Punky, Slávo, Romolo zvaný Čočkere, Dodo a Stano. Práve sa smiali nad Čočkerom, ktorý keď prišiel do klubovne, šibalský pozdravil a pýtal sa Mauglího, či nezabudol vybrať so skrine tie dobroty. O tie ho bolela hlava najviac. Mauglí sa mu zasmial a hovoril: *„Neboj sa, nezabudnem. V tábore sa ti ich ujde dosť. Len buď bez starosti. Hádám by si ich len nechcel vziať pod svoju opateru. To by som urobil ako capa záhradníkom.“*

Ešte nebolo ani 5 hodín a všetci skauti už boli v klubovni. Laco tajomník bol na ulici a čakal na vozy. Asi o 5 minút sa vrátil a hlásil Mauglímu, že vozy sú už pred klubovňou.

„Hurá...“, vyrútili sa junáci z klubovne. Žartov a smiechu je plný dvor. Čočkere si pochvaľuje: *„Hm, pánečku, my sme páni skauti. Máme dva páry koní a dva vozy. To je bohatstvo, čo?! Len škoda, že to nie je naše.“*

Pred klubovňou čakali dva veľké vozy. Začalo sa nakladať. Na spodok drevené podsady, debny so zásobami. Tie boli niektoré veru i dosť ťažké. Potom vrecia so zemiakmi. Nádoby boli balené vo vreciach, aby sa neotĺkli. Tiež skautské vaky a batohy. Rôzne nástroje ako sekery, píly. Stany boli zabalené do debien, aby sa nepoškodili.

Hoci bolo skoro ráno, predsa mnoho ľudí obdivovalo skautov, ako usilovne vynášajú a nakladajú na voz. „Kamže sa balíte,“ pýtajú sa podaktorí. „Ideme na 15 dňový tábor do hôr,“ odpovedajú veselo chlapci.

Vľavo malá skupina obdivovateľov pozorne sleduje prácu chlapcov. Kto je to? To sú rodičia niektorých skautov, ktorí sa prišli pozrieť na svojich synkov a sú na to hrdí, že ich chlapci sú nebojácni a veselí. Akí sú len usilovní. Kto by to bol len povedal, že ten skauting vychová z nich takých dobrých a odvážnych ťuhajov. Ozaj sú radi a tešia sa z toho, že ich chlapci sú skauti.

Tucová mamka, ktorá býva naproti klubovne na I. poschodí stojí pri okne a tiež sa usmieva, ako jej syn vynáša a nakladá. „*Len sa Tucinko uč a pekne rob,*“ myslí si v duchu. „*Všetko je dobré, čo sa naučíš.*“ Tuco nie je zlý chlapec, ale v skautingu získal mnoho.

Naproti klubovne pred obchodom Nehera je už celý chodník zaplnený ľuďmi, ktorí so záujmom sledujú prácu chlapcov. Niektorým to nechcelo ísť nijako do hlavy, že chlapci teraz v lete idú z kúpeľného mesta von do hôr. Veď tu majú krásny veľký park, koncerty, divadlo, kiná, letné kúpalisko a mnohé iné vymoženosti kúpeľného mesta.

Jedni obdivujú skautský kroj, druhí zas ako presne a s radosťou plnia pokyny svojho vodcu.

Hostia, ktorí tu boli na liečení a ktorí dobre poznali skauting a snáď mali v ňom i svojich synkov, s úsmevom na perách obdivovali ich usilovnosť a šikovnosť a veselo im kývali.

Keď bolo všetko naložené, Laco tajomník hlásil Mauglímu, že klubovňa, predsieň a dvor sú už pozametané a všade je poriadok. Totiž, kým jedna väčšia skupina nakladala, druhá menšia robila poriadok a zametala.

Mauglí dal furmanom pokyny na odchod. Runco zatiaľ nechal nastúpiť pred klubovňou celý oddiel, ktorý odchádzal na tábor. Keď prišiel Mauglí, Runco mu dal hlásenie o naložení, pripravení na odchod a o stave 2. oddielu.

Mauglí v ten deň nemohol ísť do tábora, nakoľko bol viazaný povinnosťou v úrade. Preto dal posledné pokyny svojim zástupcom. Posledný stisk lavice a všetko bolo pripravené na odchod.

Samozrejme, že bez oddielového pokriku sa nedalo odísť. Zavolali Mauglímu pokrik a s úsmevom na tvári a piesňou na perách dali sa na pochod za vozmi. Mauglí im kýval. Kývali im rodičia s pozdravom do skorého videnia. Avšak týmto veselým a usilovným šuhajom kývalo i ostatné obecnstvo na ulici, ktoré si získali.

Vozy už boli von z námestia, ba i von z mesta a predsa o skautoch sa rozprávalo po celom meste, akí sú odvážni, usilovní a veselí. Idú táboriť do hôr na 15 dní. Akí sú ukáznení a slušní. Vtedy si mnohí rodičia zaumienili, že dajú

svojich synkov tiež do skautingu, aby mali z nich takýchto dobrých a odvážnych chlapcov.

Keď prešli most cez Váh, posledný raz sa pozreli na svoje rodné mesto. Ešte pozdrav oteckovi, mamičke, bratom, sestram, kamarátom a rodisku.

Prechádzajúc cez obec Banka vzbudili pozornosť svojim veľkým nákladom. I tu sa ich vypytovali, kamže idú takí nabalení. Tu Malý Paľko zvolal veselo: „*Ideme táboriť do hôr. Budeme tam 15 dní!*“

„*A nebojíš sa chlapče spať v horách,*“ spraskla rukami jedna staršia ženička. „*Ja by som tam nešla bývať ani za voz dukátov.*“

„*Ja sa veru nebojím,*“ volá Malý Paľko. „*Ja som skaut a skauti sa neboja.*“

Cesta so spevom veselo ubiehala. Za dedinkou Banka začalo stúpanie. Cesta viedla do blízkyh hôr. Ešte pár sto metrov a sú v horách. To sa už pôjde krajšie.

Už pocítili na svojich rozpalených lícach závan horského vzduchu. Keď vošli do hôr, Paľo Osušák si pochvaloval: „*Hm, to je ľuštíček. To je práma kvalita. A nie ako my máme v obchode. Tu sa to už dá vydržať.*“ Dvihol hore nos a veselo si poťahoval.

O pol hodiny boli na Havrane, ktorý bol najvyšším miestom, kade viedla cesta. Tu ešte z diaľky posledné zbohom rodnému mestu, ktoré bolo vidieť na obzore, vzdialené niekoľko kilometrov.

Teraz viedla cesta dole svahom. Doteraz sa išlo vozom ešte dosť dobre, lebo sa išlo po dobre upravenej hradskej. Avšak za Sv. Jankom bolo treba odbočiť doprava a pokračovať už len neumelou horskou cestou, ktorá bola kostrbatá až to nebolo pekné.

Bolo 11 hodín dopoludnia, keď vozy i so skautským mužstvom zastali na určenom mieste. Tu bola teraz krátka prestávka na odpočinutie. Tej niektorí využili, aby si hneď prezreli celé táborisko. Všetci odložili skautský kroj a boli len v trenírkach alebo plavkách a v pracovnej košeli. Pravda, obutí boli tiež.

O niekoľko minút zaznel píšťalou signál „*Nástup*“ Všetko rýchlo nastúpilo. Začalo sa skladať z vozov. Korzár mal na starosti triedenie. Na jednu kopy podsady. Vedľa stany. Ďalej boli zásoby. V poslednej kope boli nástroje ako sekery, píčky, rýle, lopaty, hrable. Netrvalo dlho a zásoby boli zložené. Runco sa ešte rozlúčil s furmanmi, poďakoval sa im za ich ochotu za dovezenie. Chlapci im zaskandovali Gándhého „*Hip,hip*“ a tak sa s nimi rozlúčili. Teraz začala usilovná práca. Vrelo to ako v úle.

Prvou prácou bolo určiť pre každý stan miesto. Najsamprv bol postavený spoločenský stan. Mal rozmery 4 x 4 m. Do tohoto uložili všetky zásoby pre prípad dažďa.

Po tomto začala stavba ostatných stanov. Začali sa klásť drevené podsady.

Krompáče, rýle, lopaty, sekery, píly a ostatné nástroje boli ako živé v rukách skautov. Bolo počuť údery kladív, sekier. Paľovi Osušákovi tiekol pot z čela ako z nejakého deravého vreca. Robil usilovne a udatne ako lev. Pomáhali mu Čočkere, Jačto a Béla. Táto štvorka stavala stan vedľa vodcovského stanú.

Čočkere si pochvaľoval, že si urobí takú elegantnú a pohodlnú posteľ, akú nebude mať nikto. Vedľa neho skupina, či lepšie povedané družina Kamzíkov stavala "Imperiál".

Malý Paľko sa smial Čočkeremu a pýtal sa ho, či v tej elegantnej posteli bude mať i blchy a ako ich bude mať poznačené.

Imperiál bol veľký stan, podobný spoločenskému. Jeho najslávnejšími obyvateľmi boli táboroví trubači Mišo Pulec a Stano. Ďalej Typo Delostrelec. Pravda, nie menej populárny bol Malý Paľko.

Keď boli drevené podsady riadne postavené a upevnené, robili naši táborníci kostry pod stanovinu, aby boli stany riadne napnuté. Tiež, aby mali riadnu formu a v prípade dažďa aby nepretekali. Bolo teda práce plné ruky.

Slnko už stálo na najvyššom mieste. Poriadne pripekalo. Slávo mal už niekoľko vodových pľuzgierov. „Čo po tom,“ hovoril. „Hlavne, aby sme mali včas tábor hotový.“

Bola už jedna hodina popoludní. Runco píska na obed. Dnes je iba suchá strava, čo si doniesli so sebou z domu. Dnes nie je času na varenie. A predsa, chuť im znamenite. Dvojica Jačto a Béla sedia spolu. Sú ako dvojčatá. Kde je jeden, tam musí byť i druhý. Jeden bez druhého by nemohol byť.

Dnes trval obed i s poludňajšou prestávkou len 40 minút. Niektorí sa trochu čudno pozreli, keď Runco pískal do práce. „*Prečo je hneď na prvý raz taká krátka prestávka na obed,*“ pýtajú sa niektorí.

Runco im vysvetlil, koľko práce ich ešte čaká do večera. „*Dnes musia stáť všetky stany. A keby snád' niektorý nemohol byť riadne dokončený, ale stáť musí. Či necitíte, aká je horúčava a ako je sparno? Pravdepodobne budeme mať dnes dobrý lejak. Nezostáva nám všetkým nič iné, ako vysúkať si rukávy a usilovne pracovať.*“

Bratia to uznali a dali sa plnou parou do práce. Ak robili dopoludnia usilovne, teraz robili ešte usilovnejšie. Bolo počuť málo zbytočných slov. Aj žart padol len sem tam. Olovrant bol len cez prácu. Každý rýchle zjedol chlieb a salám a pracoval ďalej. Pri takomto výkone práca veru išla.

Už sa zvečerievalo, keď dokončievali posledný stan. Na 80 % boli stany postavené. Zajtra ešte niektoré sem tam trochu upevniť a urobiť lepšie okopy. To najnutnejšie by teda bolo. Samozrejme, že postele v stanoch boli tiež hotové. Niektoré boli síce trocha boľavé, avšak na dnes museli stačiť. Hlavne, aby nik nespál na zemi, ako to žiadal Mauglí.

Čočo, ktorý bol táborovým kuchárom, uvaril k večeri len čiernu kávu. Inak večera bola ešte suchá. Už sa celkom zotmilo, keď večerali. Bolo veľmi dusno. Jačo len odfukoval, čo sa potil. „*Chudák,*“ smial sa Čočkere, „*páli ho sadlo.*“

„*Čudné je to,*“ spomína Dodo. „*Sparno je, že človek ledva dýcha, ale najesť sa musí. Je to ale rebelant ten náš žalúdok.*“

Runco si prezeral oblohu s Lolom. Začali sa ukazovať prvé mráčky. To ešte nebolo tak nebezpečné. Prezreli spolu všetky stany, či dobre obstoja v prípade búrky. Stačilo to. Ostatné sa zajtra zdokonalí. Hlavné je, že je pevná strecha nad hlavou a že chlanci nebudú spať na zemi. Ak má niekto tvrdú posteľ, nech si ju zajtra urobí mäkšou. Lístia je tu dost.

Každý sa na noc obliekol do teplákov a svetra. Zaspievali večierku a všetko išlo spať. Stráže už boli určené.

Runco, Korzár, Lolo a Čočo ostali ešte vonku. Museli si niektoré veci predebatovať čo a ako zajtra. Zajtra večer či lepšie povedané k večeru príde Mauglí. Je potrebné, aby tábor už stál. Potom sa začne s jeho zdokonaľovaním. Tu Korzár vstal a ukazoval, ako od juhovýchodu prichádzajú čierne mračná. I vietor sa akosi zosilňoval. Pred polhodinou bol úplný kľud. „*Začína sa mi to nepáčiť. Pravdepodobne budeme mať v noci búrku!*“ I ostatní boli tej mienky. Runco dal ešte pokyny veliteľovi stráže, dali si dobrú noc a každý odišiel do svojho stanu.

Búrka

Mračná sa pomaly prehánali nad táborom. Chvilkami bola obloha nad táborom úplne čistá. Hviezdičky veselo trblietali. Rohatý mesiac sa roztopašne hojdal po oblohe, akoby nemal iné na starosti. Stráž si ešte hovorila, že snáď z toho nebude nič.

Avšak okolo 11. hodiny pred polnocou obloha sa zatiahla a bolo tma ako v rohu. Typo Delostrelec, ktorý bol na stráži s Bélom sa smial. „Nič nevidím, ani len na krok,“ hovoril. „Je to jedno, či mám oči otvorené alebo zatvorené, aj tak nič nevidím.“

Netrvalo to dlho a spustila sa poriadna búrka. V ten večer Mauglí šiel doma akosi nespokojne na svoje lôžko. I on videl čierne mračná, ktoré sa valili ako tajomný príznak neveštiac nič dobrého. Cez deň bolo sparno, bude búrka, hútal. Pred polnocou začala poriadna hrmavica. Spustil sa taký lejak, akoby malo napršať na celé leto. Mauglí sa posadil na lôžku a myslel na svojich chlapcov čo robia. Runco a Korzár mu sľúbili, že všetky stany budú za každú cenu postavené. I posteľe budú spravené, aby chlapci nespali na holej zemi. Či to však stačili urobiť? Ale však chlapci sú šikovní. Dúfam, že všetko je zariadené a nestane sa nič zvláštneho, čo by uškodilo bratom.

Na druhý deň, keď bol Mauglí v úrade, mal akúsi zvláštnu náladu. Zdal sa byť roztržitý. Stále myslel na chlapcov ako prestáli búrku.

O 3. hod., keď skončil úrad, rýchle sa naobedoval, sadol na autobus a o 5 hod. k večeru bol v tábore. Chlapci ho prijali s veľkým jasotom. Runco mu hlásil o vykonanej práci a o včerajšej búrke. I on sa jej obával. Avšak mali veľké šťastie a to preto, že vybudovali tábor na lúčnom polostrove a nie na širokom otvorenom priestranstve. Tu boli stany chránené od víchrice a boli tu ako v závetří. Búrka tábora neškodila. Umyla stany hneď v prvý večer. Budú aspoň peknejšie.

Na druhý deň práce v tábore mnoho pokročili. Všetky stany boli dokončené. I posteľe sa zlepšili. Teraz si ich chválili.

Búrka v prvú noc tábora urobila veľké haló u niektorých rodičov našich hrdinov. Starý otec Miša Pulca bol už o 7 hod. ráno v tábore. „Mišo Pulec musí ísť za každú cenu domov.“ I spustil celé litanie všelijakých možných a nemožných žalôb. „Chlapec tu zmokne. Nevyspí sa v suchu a v teple. Spí sa tu na zemi. Čo si myslíte, že chlapca tu necháme len tak, aby si tu zničil zdravie? Mišo bal sa a hneď domov!“

V očiach Miša Pulca zaleskli sa slzy. Teraz, keď je už konečne v tábore, na ktorý sa tak celý rok tešil, aby šiel domov. Nie. On domov nepôjde. On to neurobí.

Prosil starého otca, aby ho nechal v tábore. Tu sa mu nič zlého nemôže stať. Brat vodca je dobrý. I ostatní bratia sú dobrí. Má sa dobre.

Keď videl Runco takto strápeného Miša Pulca, vystúpil i on na jeho obranu. Poukazoval starému pánovi celý tábor ako je vybudovaný. Zaviedol ho do stanov a ukázal mu postele na ktorých spia skauti. Teda chlapani nespia na zemi, ale pekne v suchu, pod strechou na posteli.

Týmto bol starý pán veľmi prekvapený a nevedel, čo má povedať. Konečne prišiel k slovu. „Pán vodca, keď to máte takto pekne zariadené, tak nech tu zostane. Viete, my sme si doma mysleli, že chlapec tu spí niekde na zemi pod krovím ako spávajú trampovia. Nazdávali sme sa, že je celý premoknutý a prechladnutý zo včerajšej búrky. Teraz nemám ani ja žiadnych námietok proti tomu, aby tu zostal. Váš tábor sa mi páči a som s ním veľmi spokojný.“

Starý pán sa ešte nejaký čas pobavil v tábore a okolo 10 hod. predpoludním odišiel uspokojený k autobusu na cestu domov.

Mišo Pulec bol zachránený. Škrela ho to však poriadne, že zrovná jemu sa stal taký malér. Ostatní si budú myslieť, že je snád' nejaký uŕňukanec. No vďaka Bohu, dobre to skončilo. Pustil sa veselo do práce, aby zabudol na túto nemilú príhodu.

Ako to už býva, že keď sa smola začne lepiť, tak sa lepí stále. Len čo odišiel starý pán, prišla veľmi ustarostená Béliová matka a tiež i krstná matka. Obe spustili podobné lamentácie ako pred dvoma hodinami starý pán. Keď skončili, Béla sa usmieval a hovoril, že on ostane v tábore. Bol si istý víťazstvom. V duchu si myslel: „Keď Mišo Pulec tu ostane, prečo by som nemohol ja? Ved', čo som z cukru?“

Runco ako prv, tak i teraz musel poukazovať mamkám celú stavbu tábora, aké majú ubytovanie a že nespia na zemi, ale pekne v posteli, v suchu pod strechou. Obe boli tiež veľmi prekvapené. Béla, keď ukazoval svoj stan a posteľ v ňom, povedal mamke: „Pozri, akú mám dobrú posteľ. Ani doma takú nemám.“

To síce nebola pravda, žeby doma nemal lepšiu, ale takto chcel odzbrojiť matku, aby prestala útočiť. Podarilo sa mu to. Boli uspokojené s tým, čo videli

a súhlasili, aby Béla i naďalej ostal v tábore.

Keď odišli, Béla hovoril Runcovi: „*Vďaka Bohu, že už sú preč a že je pre mňa nebezpečie už zažehnané.*“ V ten deň už nikto z rodičov neprišiel.

Keď tieto veci Runco hlásil Mauglímu, ten sa usmieval. „*Vidiš, akí sú rodičia starostliví. Nehnevám sa, že tu boli. Aspoň sa hneď na začiatku presvedčili, že konáme správne a že nie sme žiadni trampovia, ale ozajstný skauti so zdravým rozumom!*“

Zbraň v tábore

Po olovrante si nechal Mauglí nastúpiť všetkých. Prečítal im zo skautského časopisu skutočnú udalosť, ktorá sa nedávno stala istému oddielu na tábore.

Istý skaut dostal od jedného neobozretného partizána zbraň, ktorú si vzal so sebou i do tábora. Vodcovi to však neoznámil. Pri istej príležitosti ako narábal so zbraňou, nešťastnou náhodou zastrelil svojho vodcu v tábore, ktorý na mieste skonol.

Aby sa podobná príhoda nevyskytla jemu a tiež ani žiadnemu inému, zakázal čo najprísnejšie akúkoľvek zbraň. Žiadal všetkých bratov, aby doniesli zo svojich stanov každú zbraň akú majú.

Bol prekvapený, keď sa mu zjavili staré kolty a kadejaké bambitky, ktoré chlapi podonášali. Tieto im Mauglí odobral a vyhlásil, že ich dostanú po skončení tábora doma. Ďalej im oznámil, že pre prípadnú obranu má on a jeho zástupca Runco strelnú zbraň, teda spolu dva kusy. Tieto sú ukryté vo vodcovskom stane. V dôsledku toho, nepovoľuje žiadnemu bratovi prístup do vodcovského stanu, aby sa vyhli podobnému nešťastiu. Tam majú vstup len vodcovia, resp. vodca a jeho zástupcovia. Ostatní bratia i keby dostali rozkaz i od samého vodcu, do stanú nesmú vojsť.

Rozkaz bol teda veru dosť prísny. Bol však zachovaný skutočne po chlapsky. Ani ten najväčší šibenec si netrúfal vstúpiť do vodcovského stanu. Sám Mauglí sa tomu čudoval, že sú v tomto tak pevní a odhodlaní. Takto sa pravda preventívne zabránilo prípadnému nešťastiu.

Pri olovrante bola veľká debata o tom, ako zastrelil skaut svojho vodcu v tábore. Sami uznali a schvaľovali zákrok Mauglího, hoci niektorých srdce bolelo za starou búchačkou, ktorú museli odovzdať.

Nakoľko naši táborníci mali za sebou už dva dni pernej práce, Mauglí dal po olovrante voľno, aby sa vykúpali a trochu si odpočinuli. Slniečko bolo ešte dosť vysoko a hrialo ako sa patrí. Naši šarvanci boli hneď v plavkách. V blízkej bystrine sa vykúpali. Potom vzali pokrovce (*ručne tkané koberce*), rozvinuli na lúke a

poskladali svoje končatiny. Večera bola skoršie. Čočo sa pochlapil. Bola dobrá a bolo jej dosť. Dnes išli skoro spať.

Posledné práce

Slovenské porekadlo hovorí, že i láska ide cez žalúdok. Toho si bol vedomý i Mauglí. Nasledujúceho dňa dokončili stavbu kuchyne, ktorá bola priestranná a na tábor veľmi pekná. Stála vľavo od tábora. Paľo Osušák, Dodo a Jačto sa tešili, že zakrátko bude vydávať zo seba hojnosť dobrých jedál.

Jedáleň bola tiež pekná. Bola na kraji lúky pod korunami stromov v chládku. Od kuchyne bola vzdialená iba 20 metrov. Ivan urobil do jej pričelia vkusný brezový kríž.

Celý tábor bol obkľúčený brezovou ohradou. Vchod do tábora zdobila brána tiež z brezy, ktorá bola dielom Runcovým. Na jej pričelí sa vynímal nápis, číslo oddielu a mesta odkiaľ oddiel pochádzal. Uprostred nádvorja bol táborový kruh, stožiar so štátnou vlajkou, vodcovské kreslo, totemy a sedadlá pre ostatných táborníkov.

Pred táborom na priestrannej lúke bolo volejbalové ihrisko. Siet' i lopta boli nové. „*To si ale zahráme,*“ tešia sa všetci, nevynímajúc ani Mauglího. Na pingpongistov sa tiež nezabudlo. Medzi jedálňou a volejbalovým ihriskom bol postavený pingpongový stôl, kde si táborníci vo voľných chvíľach veselo pinkali.

Takto v práci ubehol i tretí deň, v ktorom sa skončilo vybudovanie tábora. Pravda, niektoré detaily, ozdoby a podobne sa konali i naďalej podľa potreby.

Život v tábore

Ach lesy, naše krásne lesy. Ako rozprávka, tak život vo vás letí. Ako vás máme radi, ako po vás túžime. Vy ste rámom našich krásnych snov. Vy ste naše, krásne večne spievajúce lesy.

Tento rozjasený chválospev mladých skautských srdc bolo počuť dosť často v tábore. Táborové práce sú hotové. Teraz začne kludnejší táborový život. Naši táborníci sa tešia. Narobili sa veru dosť.

Začalo to hneď ráno. Mišo Pulec odtrúbil budíček a preťahoval svoju kostru až to praš'alo. Korzár za 5 min. píska nástup na rannú polhodinku. Nástup je v trenkách, bez košele.

Ako sa to len dobre klusá boso na mäkkom zelenom koberci. Niekoľko vhodných cvikov, krátka hra a o pár minút už počuť veselý spev a naši šarvanci sa

vracajú do tábora.

Na nádvorí tábora je zraz. Runco oznamuje, že o 7:30 hod. je prehliadka stanov, udelenie vlajky čistoty, ranný rozkaz, raňajky. Po tomto oznámení dostal Runco veľké hurá a dali sa rýchlo do práce.

Nováčkovia boli zvedaví, čo to len bude aká prehliadka. „*Bude to zlé?*“, pýtajú sa niektorí.....

„*Prehliadky robí sám Mauglí,*“ hovoria ostatní. „*Všetko musí byť v poriadku a čisté. Mauglí si na čistotu a poriadok veľmi potrpí.*“

Keď to počul Čočkere, utekal do svojho stanú ako strela. Pod posteľou mal hromadu papierov. Rýchle ich pozbieral a zanesol do kuchyne. „*Nech to kuchár spáli,*“ myslí si. „*Aspoň budem mať pokoj.*“

„*Ako to bude s tou prehliadkou?*“, myslí si malý Paľko, ktorý je prvý raz v tábore.

„*Ej, to by bolo niečo dostať tak vlajku čistoty,*“ myslí si zas Dodo.

Veľké upratovanie a čistenie je v plnom prúde. Dodo hľadá mydlo. Kde sa mu len podelo? Žeby mu ho niekto schoval? Nechcel tomu veriť. Béla, ktorý má dnes službu, bol pri potoku na vodu na mytie nádob. Našiel tam Dodové mydlo. Dodo sa veľmi potešil, keď ho dostal, lebo mal so sebou iba jeden kúsok.

Mišo Pulec bol hotový s úpravou a zametal okolie stanú. Obetoval sa. Býva totiž v Imperiáli, ktorý bol najväčší z obytných stanov.

Ivan, Tuco a Punky vyhádzali všetko zo stanu. „*Poriadok nado všetko,*“ hovorí Punky.

„*Nech vidí Mauglí, že dbáme na čistotu a poriadok.*“

Práce bolo teda veľa. Každý to ženie do krajnosti, aby sa nezahanbil. Dnes bude prvá prehliadka. Ako len dopadne. Bude Mauglí spokojný? On je síce chlapák, majú ho radi, len keby nebol taký prísny na čistotu a poriadok, myslia si niektorí. „*Dnes sa dozvieme, čo mu najviac oči kole.*“

5 minút pred 7:30 hod. písa Runco prípravu na prehliadku. Čočkere je ešte len v cvičkách a Jačo celkom bosý. Mário bol len v trenírkach. Teda tempo, lebo čas sa blíži.

Odbila pol ôsma hodina. Píska sa nástup na prehliadku. Každý nastupuje pred

svoj stan. Umytý, učesaný, v kompletom kroji. Mauglí vyšiel z vodcovského stanu. Runco mu hlási: „*Všetko je pripravené na prehliadku.*“

„*Teraz držte ľudia boží palce,*“ myslí si Béla, Mišo Pulec, Dodo a ešte niektorí. „*Ako to len dopadne.*“

Stan číslo 1 je už po prehliadke. Mauglí ide ďalej. Čo je to? „*Akýsi je zamyslený a nič nehovorí. Asi je dojatý veľkou čistotou a poriadkom,*“ šepká Dodo Máriovi. „*Tak sa mi zdá, že to hneď na prvý raz bledo dopadne.*“

Mauglí je už v Imperiáli. Runco a Korzár ho sprevádzajú. Počuť rozprávať Čo sa stalo? Runco volá veliteľa stanu. Mauglí sa ho pýta na to i ono a ukazuje mu nedostatok. Runco si to značí.

Teraz je na rade stan Čočkere - Jačto - Béla - Paľo Osušák. Čočkere si hlboko vzdychol a čudne mrká. Nie je si istý, či všetko dobre urobil. I tu Runco čosi značí. Korzár sa usmieva. „*Kefy, kefy.....*“

„*To nie je dobre,*“ šepká Béla Jačtovi. „*Vlajka čistoty je fuč.*“

Prehliadka i v ostatných stanoch dopadla dnes veru bledo. Runco skoro všade čosi značil. Konečne sa skončila.

Mauglí oznamuje svojim táborníkom, že dnes na prvý raz je to slabé. Nie je to síce najhoršie, ale jeho skauti musia byť i v týchto veciach šikovnejší. Poukázal im na nedostatky. Staré haraburdy sa neschovávajú pod posteľ a tiež ani zamazané topánky. Tak isto v stane sa neprechovávajú žiadne zbytky jedál. To patrí do kuchyne. A potom tie kefy! Niektorému je to všetko fuk. Kefka na zuby - kefa na topánky - kefa na šaty, to mu je jedno. Všetko je to pekne pokope ako vrabce v hniezde. Teda dnes nikto nedostane vlajku čistoty. Snažte sa, aby ste ju už zajtra mali. Ktorý stan dostane prvý vlajku čistoty, ten dostane ako odmenu cukríky „*Artistky*“.

„*Už mám po radosti,*“ myslí si Dodo „*Tak som si žuval na tú vlajku a už je fuč. Ale zajtra ju skúsím dostať. Ty Mário, ak mi zajtra niečo pobabreš, tak ťa zmlátim ako hada. Aj dnes len tie tvoje sprosté pančuchy, ktoré si mi strčil pod podhlavník zapríčinili, že sme boli zle obodovaní.*“

Máριο sa mu smeje. „*A čo tie tvoje kefy? Tie boli dobré? Za to vrabčacie hniezdo si dostal koľko bodov?*“

Družina Vlkov si robí plán. Zajtra musia dostať vlajku čistoty. Už vedia, čo sa Mauglímu najviac nepáči a čo mu najviac oči kole. Teda žiadne miešanie vo veciach ako kefy. Žiadne schovávanie pod posteľ, pod podhlavník alebo pokrovce. Žiadne naturálie v stanoch.

Malý Paľko sa tiež veru sklamal. Chcel si pozrieť najlepší stan, ktorý dostane vlajku čistoty a teraz naraz nič. „*Ste vy ale hrdinovia,*“ smeje sa im. „*Nemôžete sa zmôcť ani na jednu vlajku čistoty.*“

Dodo ho skoro zmlátil. „Čo taký žabec, čo ten vie, ako treba pripraviť stan na prehliadku. A ešte sa tu bude smiať. Ty sa vieš len najesť a frflať. Zajac jeden. Ešte to nevie ani poriadne behať, ale kritizovať to áno.“ Bol by sa ešte i ďalej čertil, keď v tom denný radca hlási nástup k rozkazu, v ktorom sa číta program zamestnania v skautskom tábore.

„Raňajky sú dnes solidne,“ pochvaľuje si Typo Delostrelec, držiac v ruke plnú šálku čokolády. Keby to bola ozaj šálka, ale to je vojenský ešus. Tam toho vojvode liter. Všetci želajú Čočovi, aby si tento dobrý zvyk zachoval natrvalo.

Čočo bol totiž táborovým kuchárom. Ale pozor, hlavným kuchárom. Okrem neho boli ešte vždy pomocní kuchári a služba. Mal komu „rozkazovať“. Po raňajkách do desiatej robili ozdobné veci v tábore. Upravili ešte táborový kruh. Okolo tábora vysadili pri bráne papraď, ktorá mala listy až 75 cm. Po tomto Korzár nacvičoval dva celkom nové skautské pochody. Miško Zmok ho sprevádzal na harmonike. Na konci si zaspievali oddielový zabijak „V krčme Santa Puelo“.

Teraz nasledovala prednáška o orientácii, ktorá bola v jedálni. Bola zaujímavá. Mauglí kreslil na tabuli súhvezdia ako: Veľký voz, Malý voz, Cassiopeia, Orión. Vypočítavali z koľkých hviezd sa skladá ktoré súhvezdie. Na večer, ak nebude iný program im sľúbil, že si pozrú hviezdy prakticky.

Potom nasledovala orientácia podľa stromov, hviezd, parezov, kostolov, oltárov. Naposledy prišiel na radu kompas a buzola. Porovnávali, aký je veľký rozdiel medzi orientovaním sa podľa stromov, hviezd, parezov a kompasom alebo buzolou. Učili sa prakticky zaorientovať mapy podľa buzoly a určovať uhol, v ktorom treba postupovať. Chlapcov to začalo baviť. Čočkere bol pravda vo svojom živle. Práve v najlepšom ich vyrušila píš'ala denného radcu, ktorá pískal koniec dopoludňajšieho zamestnania. Niektorí si ešte chceli zaorientovať mapu, avšak nedalo sa nič robiť. Píš'ala oznámila koniec zamestnania a prípravu na obed.

„Už nás delí len 30 minút od obeda,“ hlási denný radca. „Všetci sa choďte umyť. Nezabudnite si riadne vyčistiť šálku. Dnes je pred obedom prehliadka čistoty

jak rúk, tak i šálok a jediaceho náčinia. Mauglí si na vás dnes ešte poriadne posvieti. Dajte si na tom poriadne záležať, lebo budete ináč obedovať o hodinu neskôršie.“

„Nevedeli jednu šálku umyť,“ smejú sa niektorí. *„Však som sa jej naumýval dosť a vždy bola čistá. A chutilo mi z nej,“* dodáva veselo Dodo.

No ale sklamali sa. Mauglí si dnes na nich ozaj dobre posvietil. Chcel, aby hneď od začiatku boli ozajstní táborníci a samozrejme pri tom, aby bolo všetko čisté a v poriadku.

Niektorí boli tri rázy umývať šálky. Vždy si zabudli vyškriabať spoza dolnej obruby ako sa hovorí „včerajší guláš“. Mauglí videl, že to niektorých trochu mrzí a že sa im to zdá byť prísne, ale nepopustil.

Je po obede. Poľudňajú kľud. Hlavný kuchár Čočo odpočíva v chládku a sladko si odfukuje. Dnes sa veru narobil. No nič za to. Hlavne, že obed bol skvelý. Všetci si ho pochvaľovali.

Laco tajomník sa premfva v skautských časopisoch i so Slávom. Zaiste zliepajú nejaký program. I Dodo sa k ním pridružil. Ten tam musí byť, keď sa niečo zliepa.

Jačto a Béla sa kočujú ako obyčajne. Runco a Korzár sedia s Mauglíom a o niečom debatujú. Čo to zas bude? Jedná sa o poobedňajšiu poľnú hru.

Ostatní odpočívajú. Niektorí v tóni, niektorí ma slnku. Čočkere leží na znak a pozerá sa na oblohu, ako po nej plávajú drobné obláčky. *„Aký je ten život krásny,“* myslí si. *„Len keby ho tá ľudská zloba nekazila.“*

Malý Paľko tiež leží. Je sám a je akýsi zadumaný. O čom tak vážne rozmýšľa?

Uvažuje, ako mu pred niekoľkými týždňami pochovali otca. Je polo sirota. Zaleskla sa mu slza v oku. *„Títo ostatní kamaráti majú svojich rodičov všetci. Len ja nie.“* I dumá takto ďalej.

O chvíľku sa posadí a pozoruje okolie. Vidí, ako sa ešte Jačto a Béla stále kočujú. Zasmeje sa tomu. Páči sa mu veselosť jeho kamarátov. Zabudol na smútok, ktorý ho ešte pred chvíľou tlačil. I on je ešte mladý. Chce žiť. Žiť krásnu a veselú mladosť. Teší sa, že je skautom. Aspoň má takto veľa dobrých kamarátov.

O 14 hod. píška denný radca nástup do zamestnania. Pokrovce s lúky zmizli v stanoch. Každý radca ide so svojou družinou pre drevo. Na zbieranie majú hodinu času. Pri kuchyni sa o chvíľu kopia celé hromady dreva. Miško Zmok a Typo Delostrelec rúbu silnejšie kusy. Ostatní lámu a ukladajú. Neminula ešte ani hodina a celá kuchyňa je obložená drevom.

„Už budeš mať čím kúriť,“ líška sa Čočkere Čočovi. *„Ale za to nám musíš dobre variť a dávať poriadne kresťanské porcie. Vieš, ja síce toho veľa nezjem, ale zahanbiť sa nedám.“*

Keď bolo drevo porúbané a poukladané, doplnili ešte slamníky suchým lístím.

Najhoršie bol na tom Mário. Mal toho „peria“ v slamníku najmenej a zbierať lístie sa mu tiež akosi nechcelo. Konečne si ho i on naplnil.

Vojna Apačov

Po olovrante bola veľká poľná hra. Okrem kuchára, ktorého teraz na večer robil Edo, zúčastnili sa jej všetci i táborová stráž.

Táborníci boli rozdelení na dve skupiny. Prvá predstavuje indiánsky kmeň Apačov, druhá Siouxov.

Apači boli pracovití a dobrí bojovníci. Ináč však pokojní. Siouxovia pravý opak. Výbojní, viac súci na prepady, zbojstvá a krádeže.

Náčelníkom Apačov bol Unkas - Runco. Jeho poradcovia boli Bosá Noha - Lolo a šedý Medveď - Miško Zmok.

Vedúci skupiniek u Apačov boli: Veľký Bobor - Čočo, Starý Had - Dodo, Mladý Orol - Punky a Sokolie Oko - Laco.

Kmeň Siouxov mal náčelníka Grizlyho - Korzára, ktorý mal tiež svojich poradcov. Boli to Stará Smrť - Paľo Osušák a Dlhý Vlas - Slávo.

Vedúci skupiniek u Siouxov boli: sám náčelník Grizly - Korzár, poradca Stará Smrť - Paľo Osušák, poradca Dlhý Vlas - Slávo a Modrý Šíp - Stano.

Priestor na hru bol okruh tábora vo vzdialenosti 3 km. Hra trvala 2,5 hodiny. Dej hry bol nasledovný.

Výbojný kmeň Siouxov sa dozvedel, že skupina Apačov na čele s Veľkým Bobrom odišla ku Čiernym horám vymeniť kožu za potraviny. Už tam boli dva týždne.

Do dediny dorazil od Veľkého Bobra posol k Unkasovi, ktorému oznámil, že ich na spiatočnej ceste prepadli Siouxovia. Na rozkaz Veľkého

Bobra sa rozpŕchli, aby mohli ľahšie utiecť prenasledovateľom. Stretnúť sa majú až doma. V dôsledku toho sa vracajú späť len veľkými okľukami.

Dnes sa majú vrátiť. Úlohou Unkasovou, Bosej Nohy, Šedého Medveďa a 2

strážcov bolo strážiť sídlo lovišť - svoju dedinu, ktorú predstavoval skautský tábor. Museli tiež dávať pozor, aby sa im nedostal niektorý Sioux nepozorovane do dediny.

Úlohou Siousov bolo ozbijať na ceste Apačov, prepadnúť ich dedinu a získať čo najviac zajatcov. Ich kmeň sa nachádzal 300 m za Búrkovou studničkou pri mladom jedľovom lese.

Apači sa vracali do dediny od sochy sv. Jána. Hra začala presne o 17:30 hod.

Veľký Bobor rozdelil svojich mužov na 5 malých skupiniek a každému určil zvláštnu cestu. Najlepším bojovníkom tu bol Starý Had, ktorý bol veľmi rafinovaný. Mal najťažšiu cestu po Veľkou Bobrovi. Veľký Bobor šiel okľukou smerom juhovýchodným. Skupina Starého išla okľukou severovýchodne k Čertovej peci. Mladý Orol so svojou skupinou šiel pozdĺž cesty, ktorá viedla popri potoku vo vzdialenosti cca 30 - 50 m. Ostatné dve skupiny išli hlboko lesom.

Siouxovia na čele s Grizlym boli tiež mazaní. Dlhý Vlas sa vyškriabal na vysoký dub, v ktorom bol dobre skrytý a pri tom sám mal dobrý výhľad na celé okolie. Dedinu Apačov však nevidel. Tu pozoroval a dohovorenými zvukmi dával znamenia, keď niečo zbadal. Siouxovia postupovali lesom dosť rýchlo. Stará Smrť sa priblížil dosť blízko k dedine. Práskanie vetvičiek, ktoré boli na okolí dediny, upozornilo Apačov na väčšiu ostražitosť. Stará Smrť musel cúvnuť hlbšie do lesa.

Modrý Šíp nechal svoju skupinu pri Čertovej rokli južne od Apačskej dediny a sám sa plazil k dedine. Už bol len 50 m vzdialený. Priblížiť celkom k dedine sa však nemohol, nakoľko tu bola čistinka bez akéhokoľvek krovia. I plaziť sa musel. Šuchot lístia a praskot drobných vetvičiek upozorňoval strážcov na blížiace sa nebezpečie. Tu strážil sám Unkas, ktorý mal oči ako skalný orol. Modrý Šíp sa nemohol ďalej dostať.

Čo však neurobil Starý Had z kmeňa Apačov. Behom prebehli pozdĺž hradskej a prišli až 300 m za Čertovu pec. Tu vošli do lesa a dostali sa do chrbta Siougom. Potom opatrne postupovali za Siougmí smerom do Apačskej dediny. Siouxovia, hoci niekedy začuli za sebou praskanie vetvičiek, predsa však nevenovali tomu žiadnu pozornosť, nakoľko sa nazdávali, že je to niektorá ich skupina. Starý Had mal už i Búrkovú studničku za sebou. Ešte 300 m a už je vo svojej dedine. Ved' Unkas iste potrebuje pomoc. Musí sa tam dostať za každú cenu.

Skupina Siougov, ktorá postupovala pred Starým Hadom, vnikla hlbšie do lesa. Toho využil Starý Had. Rýchlym postupom, ba skoro behom išli dopredu. Keď prišli na okraj lesa zaľahli, aby si odpočinuli a nabrali nových síl. Starý Had sledil, či Siouxovia nezbadali tento jeho trik. Nie, nezbadali. Teraz ich čaká posledný kus cesty, čistinka, široká 80 metrov. Tú musia prejsť behom, aby sa dostali do dediny bez toho, že by ich zaskočili Siouxovia.

Starý Had bol veľmi lenivý. Doplnil sa s celou svojou skupinkou na samý okraj lesa. Keď už všetci boli pripravení, dal znamenie „*behom do dediny*“, všetci naraz vyrazili, prebehli čistinkou a vbehli do dediny.

Unkas so svojou skupinou strážcov bol rád, že mu pribudli noví dobrí bojovníci a strážcovia. Na nebezpečných miestach zosilnili stráže. Týkalo sa to zvlášť strany od Čertovej rokle, odkiaľ sa snažil dostať do dediny Modrý Šíp.

Ale Siouxovia boli tuhí a ľstiví bojovníci. Dlhý Vlas východne od dediny Apačov maskoval prepad. Jedným slovom ako sa hovorí, zahrali divadlo. Začali revať akoby boli prepadli nejakú skupinu Apačov. To však nepomýlilo Veľkého Bobra. Začal postupovať ešte opatrnejšie, aby nepadol do pasce Siousov.

I Mladý Orol počul krik a hurhaj z východnej strany. Nazdával sa, že teraz, keď sa bijú východne od neho, má cestu pred sebou voľnú. Bola to však pasca Siousov, na ktorú naletel Mladý Orol, nakoľko už nepostupoval opatrne. Siouxovia mu zajali jedného bojovníka. Mladý Orol, keď videl ako naletel do pasce, bil sa veľmi udatne. Podarilo sa mu i s jedným spoločníkom ujsť. Úžasne ho škrelo, že takto hlúpo naletel do pasce Siousov. Veľký Bobor ho iste nepochváli.

Unkas sa dozvedel od zveda, čo sa prihodilo Mladému Orlovi. Keď to povedal Starému Hadovi, ten zaškútil ľavým okom, zahľadel sa na Čertovu roklú a zasyčal ako had. Oznamoval Unkasovi, že za každú cenu musí dostať do svojich rúk Modrý Šíp. Vyškriabal sa na stožiar a prezrel si terén, ktorým postupuje Modrý Šíp. V duchu už videl svoj víťazný plán. Modrý Šíp má na muške západný okraj dediny. Zaskočí ho ešte s jedným. Musia ho dostať za každú cenu.

Medzitým slnko sa už chýlilo k západu. Hra trvala už dve hodiny. Za pol hodiny bude odrúbený koniec hry. To všetci dobre vedia. Teraz nastáva úporný boj o každú kus zeme. Všetci sa rapídne blížia k dedine Apačov. Kto bude víťazom?

Mauglí sedí na vysokej jedli, odkiaľ má dobrý výhľad na celý terén. Vidí ako opatrne postupujú Apači k dedine. Vidí i to, ako sú im stále Siouxovia v päťách. Od Čertovej rokle počúť ruch. Čo je tam? Rýchle sa obzrie a vidí tuhý zápas. Starý Had a jeden Apač zápasia s Modrým Šípom. Ako to, že sa dostali tak blízko k nemu?

To bol zase figeľ Starého Hada. Doplnil sa k Modrému Šípovi do blízkosti asi 20 m. Z druhej strany postupoval Apač. Ten bol vzdialený od Modrého Šípa 50 m. Tu sa skryl za hustý ker a robil tam šramot. Modrý Šíp keď toto počul, venoval svoju pozornosť len tomuto miestu a nechal si chrbát odokrytý. Toho využil Starý Had. Doplnil sa ešte bližšie a vrhol sa na Modrý Šíp. Nastal tuhý zápas. Už sa zdalo, že Starý Had bude premožený Modrým Šípom. Tu však pribehol na pomoc Apač, ktorý robil v křiku šramot. I ten sa vrhol na Modrý Šíp. Nastal nerovný boj.

Dvaja proti jednému. Modrý Šíp podľahol. Zajali ho a priviedli do dediny.

Mladý Orol po tom ako ušiel z pasce Siousov, vnikol hlbšie do lesa a spojil sa s Veľkým Bobrom. Postupovali spoločne. Vošli do Čertovej rokly a blížili sa k Apačskej dedine.

Avšak v Čertovej rokli boli dvaja Siousovia, spoločníci Modrého Šípa, ktorý bol zajatý. Títo však o jeho zajatí nič nevedeli. Keď zbadali, že Apačov je 5 a oni sú len dvaja, zahúkali signál Modrému Šípu „*Nebezpečie*“ a utiekli do lesa. Takto pravda uvoľnila cestu Apačom. Skupina Veľkého Bobra a Mladého Orla sa potom dostala veľmi ľahko do dediny.

Východné od Búrkovej studničky bol hluk. Tu sa zrazila skupina Apačov vedená Sokolím Okom so skupinou Siousov, vedenú Starou Smrťou. Tu boli Siousovia v prevahe. Zajali dvoch Apačov. Sokolie Oko im utiekol.

Zápas Apačov so Siouxami sa stále priostroval. Grizly útočí na dedinu od severnej strany. Musel však ustúpiť presile Apačov. Ustúpil až za potok. Tu sa však k nemu dostala skupina Dlhého Vlása. Grizly takto posilnený znova útočí.

Apači vedení Unkasom, Veľkým Bobrom a Mladým Orlom boli stále v presile. Odrazili zase útok Grizlyho a zajali dvoch Siousov.

Grizly zúri. Dáva nové rozkazy Siouxom. Začína sa nový útok. Útočí sa v piatich skupinách so všetkých strán. Apači sa udatne bránia. Nápor Siousov je však silný. Grizly dáva povel dostať sa do dediny za každú cenu.

Apači, ktorí boli vysunutí vpredu, musia sa pomaly sťahovať a ustupovať. Mrzí ich to. Avšak nedá sa nič robiť. Už sa zdá, že Dlhý Vlas sa prebije do dediny.

Tu však Sokolie Oko na čele pozbieranej skupiny Apačov rúti sa z lesa ako prívál na chrbát Dlhého Vlása. Sokolie Oko prišiel práve v najvyšší čas. Takto vznikla na ľavom krídle Siousov panika, ktorí potom bezhlavé utiekli, keďže nechceli padnúť do zajatia Apačov. To oduševnilo a posilnilo ostatných Apačov, ktorí sa potom s ohromným krikom vrhli do protiútok na Siousov.

Grizly musel zase ustúpiť. Veľmi sa zlostil po takýchto neúspechoch. Keď bol za potokom, zase zriaďoval svoje mužstvo a dával nové rozkazy, ako

vniknúť do dediny. Veľmi bol napálený. Za 3 minúty je 20 hodín. To znamená, že za chvíľu bude odtrúbený koniec hry a on sa predsa len nedostal do Apačskej dediny. Na nový útok sa nedá už ani pomyslieť. Dlhý Vlas dával nový návrh ako vniknúť do dediny. Grizly mu ukazuje hodinky a hovorí, že je už po víťazstve Siousov. V tom zaznie poľnica oznamujúca koniec hry.

„Nedá sa nič robiť,“ vzdychne si Grizly. Zhromaždí svojich bojovníkov a odchádza do Apačskej dediny - skautského tábora.

Tu víta všetkých bojovníkov Mauglí. Pochváli ich za pekný výkon a vyzdvihol ako čestne bojovali obe strany. Tak sa bojuje. To je naozaj skautské.

Všetci sa rýchlo idú umyť a nastúpia k večeri. Pri hre veru vyhladovali. Večera im chutí ako lukulské hody.

Po večeri je krátka dumka, kde je rozprava o skončenej poľnej hre. Dnes zvíťazili Apači. Dostali odmenu za víťazstvo - dobre cukríky. I porazení boli odmenení za ich vzorné skautské zápolenie. Tým bol program dnešného dňa vyčerpaný. Krátka večerná modlitba, skautská večierka, posledný stisk ľavice a všetko sa v tichosti odobralo na odpočinok.

Trojica Béla, Stano, Mišo Pulec - táboroví trubači, nastupujú odtrúbiť večierku. Len čo sa ozvali prvé akordy večierky „*Ide noc, slnka svit...*“ počuť rozhovor zo stanu Srncov: „*Pekná je táto naša večierka,*“ hovorí Tuco Punkymu. „*To ako keby ma za srdce držal, keď ju počujem.*“

Medzitým skončili trubači prvú časť večierky, ktorú trúbili všetci traja. Keď dokončili, trúbia dvaja. Na tretí raz má sólo Stano. Je z neho dobrý trubač.

Po odtrúbení večierky zhasli v stanoch svetlá. Všetci už odpočívajú. Len stráž bdie a stráži skautskú rodinku.

Sudcovi mrkvu!

Dnešné dopoludnie veľmi rýchlo utieklo. Bol tréning na odpoľudňajúci volejbalový zápas. Potom prednáška o táborení spojená s praxou a príprava programu na nedeľný táborák.

Boli veľmi prekvapení, keď denný radca pískal prípravu na nástup k obedu. Je po obede. Minula i poľudňajúšia prestávka. Naši táborníci si brúsia zuby. Bude že to zápas.

Dodo s Paľom Osušákom napínajú sieť. „*Hej, ale im to dáme,*“ smeje sa Dodo. „*Natlčieme tých hadov, koľko sa len do nich vmestí. Vieš, dnes by som len smečoval a smečoval. Ej, to budú padat' góly!*“

Niektorí sa pri potoku umývajú, aby boli čerství. Iní zas debatujú, na koho treba dávať pozor a ako hrať. Vyruší ich píšťala rozhodcu, ktorá ich volá na ihrisko.

Srnci, Kamzíci, Vlci a Rysi nastupujú. Ostatní členovia družín, ktorí nehrajú, sadajú si na trávnik. Budú sa prizerať a faníť.

Kamzíci a Srnci vyhrali les. Vlci s Rysmi hrajú proti slnku. Už i počuť prvé hlasy: „*Kamzíci, nebojte sa! Rysi, len na nich! Vlci, do toho. Srnci, držte sa!*“

Začal boj. Každý začiatok je zaujímavý. Tak i tu. Získať si náskok a udržať ho, tak si myslia niektorí. Runco a Korzár hrajú zo Srncami a Kamzíkmí. Dodo, Paľo Osušák a Čočo s Vlkmi a Rysmi. Šťastie je striedavé. Raz padne gól na jednej strane, raz na druhej. Zatiaľ je nerozhodne 3:3.

Dodo dnes smečuje ozaj prudko. Má tú výhodu, že je dosť vysoký, alebo ako to hovoria chlapi, že je „dlhý“. A keď ešte vyskočí, beda tej lopte „ak ju trafiť“. Gól je zaručené. Zápas je napínavý. Každý vkladá do hry celé svoje umenie a celý svoj elán. Každý sa snaží, aby vyhral. I fanúšikovia sa o to pričiňujú a kričia sa svojich.

Ctené publikum dnes ozaj robí veľký krik. Rozdelilo sa na dva tábory. Jeden tábor kričí: „*Vlci, tempo, Vlci, tempo!*“ Druhý zase: „*Srnci, tempo, Srnci, tempo!*“ Tu naraz počuť výkrik: „*Ty si ale drevo!*“ Čo sa stalo? Dodo dostal krásnu prihrávku, ale nechtyl ju. Elegantne ju „zluftoval“.

Rysi a Vlci už vedú 8:6. Ich fanúšikovia kričia o stošesť. Ved' sú vo „švungu“. Mauglí píska. Vlci a Rysi strácajú loptu. No to sa ale akosi nezdá fanúšikom Vlkov a Rysov. Vypožičajú si rýchlo Mauglího. „*Sudcovi mrkvu, sudcovi mrkvu. Mrkvu mu, mrkvu!*“ No Mauglí sa iba usmeje. Ved' pozná svojich šarvancov. Píska ďalej. Paľo Osušák mal „Rybu“. Vbehol celý do siete. Zase strata.

Hra takto pokračuje ďalej. Stav sa zmenil na 12:10. Začína sa vyrovnaná hra. Dodo skáče ako lev. Srnci a Kamzíci sa činia. Runco, Korzár a Stano dávajú pekné šupy. Majú ich čo chytať na druhej strane. Teraz je napnutá situácia. Kamzíci a Srnci prichádzajú do „švungu“. Šupa za šupou letia na druhú stranu. Vyrovnali. Je 12:12. Tábor Srncov a Kamzíkov skáče od radosti. Začínajú s elánom skandovať: „*Tempo Srnci, tempo Srnci....!*“

Prvý tábor je v rozpakoch. Čo sa to robí s ich hráčmi? Tak pekne viedli a už je to vyrovnané. Obe šesty nasadzujú ohromné tempo. Musíme vyhrať, myslia si na oboch stranách. Hrá sa s plnou parou. Rysi a Vlci nasadili teraz veľké tempo. Darí sa im. Už vedú 12:13. Teraz dali zase gól. 13:15. V tom zaznie Mauglího píšťala. Čo je? Ach, výmena strán. Všetci si oddýchli.

Počas premeny upozorňujú Vlci a Rysi svojich. „*Dávajte pozor na Korzára a Stana. Dávajú pozor, kde je diera a už je lopta tam.*“ Takisto počuť i v tábore druhom. „*Pozor na Doda a Paľa Osušáka. Skáču ako čerti a všetko to trepú na druhú stranu. A to ešte ako. Človek to ledva chyť. A tie ulievané od Doda. No to je mizéria. Kde sa to len ten huncút naučil.*“

Kuchár dostal príkaz pripraviť dobrý olovrant, k tomu malinový šťavu a

krabicu cukríkov. „*To je ono,*“ mrká Čočkere na Jačta. „*Tých Artistiek my potrebujeme aspoň plný vačok. Hm, dnes si zamlsáme.*“

Hráči si na niekoľko minút oddychujú. Fanúšikovia povzbudzujú. Každý svojich. Typo tipuje prehru Srncov a Kamzíkov. „*Ten Dodo je nebezpečný. Dáva silné rany. Budete vidieť, že Vlci a Rysi to vyhrajú.*“

Dvojica Jačto a Béla, tí sú zase kontra. „*Vlci a Rysi to prehrajú. Naši to musia vyhrať. Vaši dostávajú tiež pekné šupy od našich. A tie naše „ulievané“ tiež za niečo stoja. My sa len tak nedáme.*“ Lolo sa im len usmieva. „*Tak kto to teda vyhrá? Mne sa zdá, že to bude asi nerozhodne.*“

Ozvala sa sudcova pišťala, ktorá zas prerušila fanúšikov v ich výklade. Hráči nastupujú. Fanúšikovia veselo povzbudzujú. „*Len ho, do toho. Kamzíci a Srnci hneď, vyhrajú nám druhý set. Rysi, Vlci, do toho.*“ Tak sa začína druhý set. Dobrá vôľa a chuť je na oboch stranách. Lopta je u Rysov. Teraz ju má Mišo Pulec. Ten nahrá Paľovi Osušákovi. Ten zasa Dodovi. Ten vyskočí a báb. Vlci a Rysi už vedú 5:6. Ich fanúšikovia začnú od radosti skandovať: „*Vlci, Rysi, do toho. Vlci, Rysi, do toho!*“ Kamzíci a Srnci tiež neupustia a spustia:

„*Runco, Korzár, do toho. Runco, Korzár, do toho!*“ Rysi a Vlci stále vedú. Ba, podarilo sa im zvýšiť náskok na 7:9.

Kamzíci a Srnci sa však len tak ľahko nevzdávajú. Nasadili všetky páky. Bojújú ako tigre. Korzár, ktorý je teraz práve pri sieti, len smečuje. Teraz dostal krásnu prihrávkú od Stana. Je ako stvorená na smeč. Korzár vyskočí. Každý čaká prudký smeč. No Korzár mal iný plán. Uliel tesne vedľa siete. Mišo Pulec, ktorý je pri sieti a blokoval údajný smeč, sa veru riadne opálil. Náskok Vlkov a Rysov sa zmenil na 10:11. Runco, ktorý teraz podáva, dal falošné podanie. Miško Zmok nestačil loptu stočiť a hodil ju do siete, odkiaľ padla na zem. Stav je 11:11. Vlci a Rysi sa stávajú akýsi nekludní. Začínajú hrať trocha rozhárane. Predsa sa im podaril zase jeden gól. Dodo krásne ulial. Tento stav 11:12 pre Vlkov a Rysov sa udržal skoro až do konca. Vlci a Rysi vyhrali rozdielom dvoch gólov.

Po zápase dostali všetci „Artistky“, sladkokyslé cukríky. Pravda, víťazi dostali

„duplovanú“ mieru. Bola ešte 20 min. prestávka s olovrantom, po ktorom bolo kúpanie. Po večeri bola čierna hodinka, počas ktorej sa rozprávali rôzne príbehy zo života.

V znamení príprav

Svitol zase nový deň. Deň pred nedeľou, ktorá sa stala pamätnou pre našich táborníkov, deň prípravy na zajtrajší slávnostný táborák. Hej, bude to veru slávnostný deň. Naši táborníci budú skladať skautský sľub, prvý po skončení druhej svetovej vojny.

Hneď po raňajkách píšú dvaja bratia pozvánky na zajtrajší slávnostný táborák. Okolo 10 hod. dopoludnia už putujú s pozvánkami do susedných obcí. Pozývajú verejných činiteľov a tiež i známych a ich rodiny. Ostatní pripravujú drevo pre kuchyňu na dva dni a drevo potrebné na táborák. Upraví sa okolie tábora a táborový kruh. Zaoštarávajú sa potrebné rekvizity na výstupy a už je i obed.

Po obede je kúpanie a opaľovanie do 4. hod. popoludní. Potom sa začne skúšať program na slávnostný táborák. Sú to piesne sólové, zborové, veselé výstupy, vážne výstupy a hlavne sa nacvičuje sľub, štátna hymna, skautská hymna a ceremónie pri sľube. Na táborák príde i kmeň vlčat so štyrmi svorkami a vodcami. Dvaja vodcovia svorky si budú obnovovať skautský sľub. Precvičenie celého programu trvalo až do večera.

Po večeri, nakoľko bola hviezdnatá obloha, pozreli si súhvezdia ako Veľký voz, Malý voz, Orión, Cassiopeia a Mliečnu dráhu. Podľa súhvezdí určovali svetové strany.

Keď sa už všetko skončilo, zaspievali si na rozlúčku s hviezdami „*Hviezdičky, dobrú noc, ja idem spať*“. Nakoľko ich čakal zajtra veľký deň, dnes išli spať skoršie. Odbavili si každodennú krátku večernú modlitbu, spravili Gilwellský kruh, zaspievali „Večierku“ a odobrali sa na odpočinok.

Veľký deň

O krátku chvíľku je srdečne privítanie. Mauglí privítal návštevníkov v mene všetkých táboriacich. Na to táborníci zavolali oddielový pokrik: „*Čuj, čuj - čuvaj!*“ Po tomto víтали naši táborníci osobne svojich rodičov a súrodencov, ktorí prišli za nimi. Ukázali im celý tábor, svoj stan, kde bývajú a spávajú, kuchyňu, jedáleň a táborový kruh.

Počas obeda rodičia obdivovali jedáleň, v ktorej za dlhým stolom v chládku

sedeli ich šarvanci. Presvedčili sa na vlastné oči, ako dobre chutí v horách ich synkom - tábornikom. Jedle je dosť a strava je výdatná. Sami tiež stravu ochutnali. Obdivovali kuchára Čoča ako dobre vie variť a ako sa šikovne zvrátil v kuchyni.

Po obede bol dvojhodinový táborový kľud, ktorého bolo využité na porozprávanie sa s rodičmi a známymi. Po tomto si zahrali spolu s návštevníkmi volejbalový zápas. Šestka skautov táborníkov oproti šestke rodičov a návštevníkov. Zápas bol veľmi veselý. Táborníci ho vyhrali, lebo predsa sú len mladí a rýchli.

Keď skončil zápas, bol spoločný olovrant. Po olovrante bolo voľno. Kamzíci a Srnci hrali volejbalový zápas proti Rysom a Vlkom. Pravda, obecnstva bolo dosť. Žarty padali na jednej a tiež i na druhej strane. Medzitým k večeru stále prichádzali ďalší návštevníci na slávnostný táborák.

Prišli 4 svorky vlčat pod vedením svojich vodcov a ich zborového vodcu. Okrem skautskej rodiny zavítal tiež i lesný správca, 3 hájníci, dvaja farári zo susedných dedín. Tiež prišiel správca zo susedného veľkostatku s rodinou. Prišli tiež ďalší rodičia táborníkov. Na susednej lúke stáli vozy a kočiare, ktoré dovezli návštevníkov na táborák. Účasť na táboráku bola veľká.

Po večeri sa začalo ihneď s prípravami na táborák. Nakoľko sa nepočítalo s tak veľkou návštevou, táborníci urobili ešte potrebné sedadlá s pokrovcov. Takto boli všetky prípravy na táborák hotové.

Slávnostný táborák

Hodinu pred zahájením odišlo 14 táborníkov, ktorí skladali sľub do lesa na meditáciu - uvažovanie. Zdržujú sa v blízkom okolí tábora so strany od Čertovej pece. Ukrytí v lese po jednom, uvažujú o skautskom sľube, aký má význam, čo pre skauta znamená a k čomu sa zaväzuje zložením skautského sľubu.

O 21:30 hod. večer bol táborový kruh obsadený do posledného miesta. Každý očakával zahájenie táboráka.

Mauglí sedí v strede na vodcovskom kresle. Na jeho pravej strane sedí

1. zástupca Runco, na ľavej strane 2. zástupca Korzár. Vedľa Runca sedia rodičia Punkyho, ktorí patria medzi najväčších priaznivcov. Vedľa nich dvaja farári, dvaja lesní správcovia, vedľa nich ďalší rodičia táborníkov. Na strane Korzárovej sedel správca susedného veľkostatku, Ivanov otec - ďalší to priaznivec s notárom, profesorka a ďalší rodičia táborníkov. Ostatní priestor zapĺňali táborníci a vlčatá.

Vodca tábora Mauglí vstal a zavolať pozdrav: „*Pozdravený buď Veľký Manitu!*“

Na to mu odpovedal zbor: „*Hali holá, hali holá, hali holá, holá!*“ Po tomto Mauglí srdečne privítal všetkých prítomných hosťov, rodičov táborníkov, podporovateľov a priateľov skautingu a takto zahájil slávnostný táborák. Punkyho otca ako veľkého priaznivca skautingu poveril zapálením slávnostnej vatre. Keď túto Punkyho otec zapaloval, začalo sa spievať:

Mauglí: *Táborový oheň zažiham by plápolal.*

Zbor: *Wahú, Wahú, Wahú.*

Mauglí: *Jasné svetlo ku snemu nám dal.*

Zbor: *Wahú, Wahú, Wahú, Wa-kon-da dhe dhú, Wa-pa-dhin a-ton he.*

Wa-kon-da dhe dhú, Wa-pa-dhin a-ton he.

/Indiánske slová v preklade znamenajú: „*Otče, pokorný stojím pred Tebou. Ja, ktorý spievam, som ním.*“/

Hlavná vatra sa začala rozhárať. Zbor začal spievať zvolávaciu pieseň pre meditujuúcich bratov:

Zbor: *Planie ohnisko v lese, tichá pieseň sa nesie,*

v diaľke odpovie echo, ozvenou v pozdrav náš.

/: Poď k nám, poď k nám, poď k nám, poď k nám,

do skautských radov k nám.:/

Už sa vatra rozhára, vedúcich hlas zvoláva,

deti v dumaní lesa, koľ ohňa do kola.

/: Poď k nám, poď k nám, poď k nám, poď k nám,

do skautských radov k nám.:/

Ten, čo sám blúdil lesom, ide k vatre za hlasom,

vodcovi povie heslo, aj meno čo si dal.

/: Poď k nám, poď k nám, poď k nám, poď k nám,

do skautských radov k nám.:/

Vatra radostne práska, nás spája bratská láska

a čisté predsavzatie, vždy každý splní rád.

/: Poď k nám, poď k nám, poď k nám, poď k nám,

do skautských radov k nám.:/

Počas tohoto spevu postupne prichádzali bratia z meditácie k táborovému ohňu. Keď už všetci prišli, Runco hlásil Mauglímu, že bratia, ktorí prišli prosia, aby mohli zložiť skautský sľub a boli prijatí do svetového bratstva skautov. Na to sa Mauglí pýtal, či sú všetci bratia náležite poučení o význame skautského sľubu a k čomu ich zaväzuje. Runco hlási, že bratia sú o všetkom poučení a vedia k čomu ich tento sľub zaväzuje.

Teraz nasledovalo zapálenie štyroch symbolických ohňov. Pri každej pagode stojí jeden táborník. Zástupca Runco podá Mauglímu fakľu, ktorý ju zapáli na hlavnom ohni a podá táborníkovi Lacovi, ktorý fakľu prevzal, dvihol do výšky očí a povedal:

„Zapaľujem oheň veľkej rady, v ktorého kruhu nech sa utuží naše priateľstvo a iskra z ohňa nech zapáli plameň lásky v našich srdciach.“ Potom zapálil malú pagodu a fakľu podal Čočovi, ktorý hovoril:

„Zapaľujem oheň krásy, ktorého zákony sú: Buď čistý na tele i duši a udržuj v čistote miesto, kde sa nachádzaš. Cti svoje telo, lebo je chrámom tvojej duše.“ Zapálil malú pagodu a fakľu podal Dodovi, ktorý ju prevzal a hovoril:

„Zapaľujem oheň pravdy, ktorého zákony sú: Slovo česť, nech ti je sväté. Hraj sa poctivo. Podvodná hra je zrada. Buď zbožný a vzývaj Boha.“ Zapálil ďalšiu malú pagodu a fakľu podal Stanovi, ktorý hovoril:

„Zapaľujem oheň statočnosti, ktorého zákony sú: Buď statočný. Statočnosť je krásna čnosť. Buď mlčanlivý, keď hovorí starší a skúsenejší. Buď poslušný. Poslušnosť je prvou podmienkou každého skauta. Chráň pravdu a jednaj vždy spravodlivo.“ Zapálil poslednú malú pagodu a fakľu podal naspäť Mauglímu, ktorý ju prevzal a vhodil do hlavného ohňa.

Takto horí 5 ohňov. Oheň hlavný a 4 menšie - symbolické. Živiteľom ohňov bol určený brat Čočo a Mišo Pulec.

Po tomto akte ujal sa slova Mauglí, ktorý mal slávnostnú reč. V krátkosti vysvetlil, čo znamená pre skauta skautský sľub a k čomu skauta zaväzuje. Jeho význam pred Bohom a ľuďmi a celým svetom. Napokon upozornil všetkých, aby sa nikdy za žiadnych okolností nespreneverili svojmu sľubu.

Po skončení slávnostnej reči nasledovala štátna hymna „Kde domov môj - Nad

Tatrou sa blýska“. Po štátnej hymne nasledovala skautská.

Po zaspievaní sľubovej piesne nasledovalo skladanie skautského sľubu. Pred vodcovským kreslom staja dvaja táborníci. Jeden drží štátnu vlajku, druhý skautskú - oddielovú. Vlajky sú sklonené do stredu. Táborníci, ktorí skladali sľub, stáli v rade obrátení čelom k štátnej a skautskej vlajke. Všetko stojí v pozore.

Runco velí: „*K sľubu!*“ Na tento povel všetci, ktorí skladajú sľub zdravia malým skautským pozdravom.

Mauglí predčítava formulu sľubu. Večerným tichom zaznel svieži hlas táborníkov, ktorí v chráme prírody pod nebeskou klenbou okrášlenou tisícmi jagajúcimi sa hviezdami, pred svojimi rodičmi a známymi skladali skautský sľub:

„Sľubujem na svoje česť, že sa vynasnažím s pomocou Božou:

Milovať vlasť svoju republiku Československú, splniť povinnosti vlastné a zachovávať skautský zákon, pomáhať bližným za každých okolností.“

Po tomto vodca Mauglí dekoroval táborníkov, ktorí skladali sľub. Išiel so svojím zástupcom Runcom k ním. Pripol na ľavú stranu nad vreckom košeľe sľubový odznak, nasadil menovanému klobúk na hlavu, podal mu ľavú ruku, zdravil stredným pozdravom a povedal: „*Prijímam ťa do svetového bratstva skautov, zdar!*“

Po skončení dekorovania vrátil sa Mauglí na svoje miesto a povedal pár slov zdôrazňujúc, aby navždy ostali vernými svojmu sľubu.

Po Mauglího reči zaspievali ešte chorál „Bože čosi ráčil“. Týmto bol akt zloženia sľubu slávnostne skončený.

Všetci, ktorí zložili sľub, podali si ruky s bratmi, ktorí už mali prv zložený sľub a zaujali svoje miesta medzi ostatnými táborníkmi. Teraz začali skautské výstupy veselé i vážne.

Táborníci umelci, speváci i herci snažili sa predniesť svoj program čo najlepšie. To sa im aj podarilo.

Podarený bol výstup „Čert a baba“. Čerta robil Dodo a babu Typo Delostrelec. Dodo, ináč dosť dlhý, v kostýme čerta bol ozaj skvelý.

Typo Delostrelec ustrojený za babu bol tiež veľmi dobrý. Na chrbte mal nošu (batoh), v ktorej bol Malý Paľko.

Keď začal úvodný spev, ktorý spievali všetci táborníci, baba s nošou na chrbte, z ktorej trčala strapatá hlava Malého Paľka, sa s palicou v ruke dokrивkala sa na scénu. Pravda, Malý Paľko robil „ksichty“ na prasknutie.

Medzitým táborníci pokračovali v speve:

„Niesla baba, niesla nošu, carará, niesla baba, niesla nošu, juchachá, juchachá, čert sa jej staral o dušu, juchachá, juchachá, čert sa jej staral o dušu.“

Pri slove „čert“ zarínčali reťaze a za veľkého hukotu a mumľania pribehol čert a

utekal za babou. Keď ju dohonil, začal si ju obzerat' s každej strany. Baba sa tiež na neho pozrela a urobila kyslú tvár. Malý Paľko, ktorý mal vystrčenú hlavu z noše ukazoval čertovi dlhý nos a veru i jazyk mu vyplazil.

Tu začal čert spievať: „*Daj mi baba, čo je v noši, carará, daj mi baba, čo je v noši, juchachá, juchachá, zaplatím ti jak sa sluší, juchachá, juchachá, zaplatím ti jak sa sluší.*“

Potom čert začal naťahovať ruky za Malým Paľkom. Ten zvýskol, začal biť babu do chrbta, ktorá ihneď utekala.

Čert však nemeškal a utekal sa ňou. Keď ju dohonil, začal znova spievať: „*Daj mi baba, čo je v noši*“

Malý Paľko začal ešte viac kričať a baba zase utekala. Čert ju zase dohonil a začal jej po tretí raz spievať: „*Daj mi baba, čo je v noši*“

Malý Paľko ukázal čertovi svoj dlhý jazyk a schoval sa do noše.

Tu začala baba spievať svojím škrekl'avým hlasom: „*Pane čerte, čo mi dáte, carará, pane čerte, čo mi dáte, juchachá, juchachá, keď za mnou stále beháte, juchachá, juchachá, keď za mnou stále beháte?*“

Na to Malý Paľko zase zvýskol ako keby ho drali a baba začala ďalej utekať.

Čert ju dohonil, postavil sa pred ňu a spieval jej: „*Dám ti baba sedem múrov, carará, dám ti baba sedem múrov, juchachá, juchachá, peklo a dvanásť kocúrov, juchachá, juchachá, peklo a dvanásť kocúrov.*“

Malý Paľko začal zase výskať a babu biť do chrbta a baba začala utekať,

I tento raz ju čert dohonil, postavil sa pred babu a kýval na ňu hlavou, aby mu odpovedala.

Baba sa zastavila a spustila: „*Pane čerte, to je málo, carará, pane čerte, to je málo, juchachá, juchachá, to by za štrapac nestálo, juchachá, juchachá, to by za štrapac nestálo.*“

Tu čert naraz vyskočil, zamumlal „*blblbl,*“ vzal babu i s nošou na chrbát a utekal preč.

Na to zbor táborníkov dokončil výstup spevom: „*Teraz jak sa baba ľakla, carará, teraz jak sa baba ľakla, juchachá, juchachá, čert s ňou utiekol do pekla, juchachá, juchachá, čert s ňou utiahol do pekla.*“

Obecenstvo tlieskalo a smialo sa podarenej scéne. Na to vystúpil konferencier a oznamoval, že tento podarený výstup, ktorý ich tak všetkých dobre pobavil a rozosmial, obsahuje i hlbokú pravdu a to, že kto s čertom začína, ten s čertom i skončí ako tá baba.

Na to nasledoval Kazačok, ktorý tancoval Runco za doprovodu harmoniky, na ktorej hral Miško Zmok. Tanec sa veľmi páčil a musel ho veru i opakovať.

Teraz vystúpil Mišo Pulec. Predvádzal vycvičeného „Blšáka Selima“. Blšák je

blcha rodu mužského. Tento sa menoval Selim.

I spustil Mišo Pulec stavy svojej výrečnosti: „*Keď som bol na poslednom Jamboree vo Francúzsku, skamarátil som sa tam s jedným Turkom, ktorý mi daroval tohoto blšáka. Je to cvičený blšák a jeho kúsky si dovoľm predviesť aj vám.*“

Vytiahol si z vrecka špagát. Potom požiadal jedného táborníka, s ktorým bol už dohovorený, aby mu držal v oboch rukách natiahnutý špagát. Potom vytiahol blšáka Selima. Ukazuje ho. „*Vidíte, toto je on.*“

„*Teraz Vám ukážem, ako vie chodiť po špagáte.*“ Potom robil, ako keby dával blšáka ozaj na špagát.

„*Selim, teraz pozor! Pochodom vchod! Raz, dva, raz, dva, raz, dva, /ukazoval prstom, ako ide/. Prsia vypnúť! Raz, dva, raz, dva. Zastaviť, stát! Čelom vzad! Skákaj! Hop! Hop! Hop!*“

Potom povedal skautovi: „*Nakloň špagát! Selim, skákaj hore! Hop! Hop! Hop! Teraz si sadni a pekne sa šmykni dole! Ššššup!*“ Prstom ukazoval na špagát. Potom sa prekvapený pozerá na špagát. Hľadá na zemi. „*Selimko môj, kde si? Kde si Selimko?*“

Keď Selimka nemohol nájsť na zemi, hľadal ho v prítomných šatách. Konečne ho našiel a posadil ho na špagát. Znova začal veliť, ale blcha nič. Vzal ju a začal prezerat'.

V tom sa ozval: „*Jééj, to nie je môj Selimek, to je akási cudzia blcha. No nedá s nič robiť.*“ Išiel a položil ho tej dáme na rameno, odkiaľ ho pôvodne maskovane vzal. I poďakoval sa. „*Ďakujem pekne.*“

Že sa toto huncútstvo skončilo smiechom bolo samozrejmé.

V tom sa ozvala harmonika Miška Zmoka, nakoľko nasledovala zmes slovenských národných piesni, ktoré spievali spolu s táborníkmi i hostia.

Pri veselých výstupoch sa každý nasmial do sýtosti. Tu bol dobrý Čočkere, Mišo Pulec, Dodo, Typo Delostrelec. I vážne kúsky boli dobré. Baladické piesne malý tiež úspech.

Pri táborovom ohni sa Mauglí poďakoval rodičom a priaznivcom za ich peknú účasť na táboráku, za všetky prostriedky, ktoré poskytli táborníkom a prosil ich, aby ostali i naďalej vernými priateľmi skautingu. Na koniec utvorili všetci Gilwellský kruh a spoločne si zaspievali skautskú večierku.

„*Idé noc, slnka svit, vymizol z údolí, temien hôr,
odpočiň, každý ktos boží tvor.*“

Po zaspievaní večierky sa táborníci rozlúčili so svojimi rodičmi a známymi, ktorí odchádzali domov a tiež i s vlčatami, ktoré odchádzali do chaty na Havrane

vzdialenej 3 km.

Rodičia a známi sa pred odchodom rozlúčili s táborníkmi. Ďakovali Mauglímu a jeho spolupracovníkom za všetku starostlivosť a námahu, s ktorou sa venujú ich synom. Odchádzali s radosťou v srdci nad šťastím svojich synkov.

Krátka večerná modlitba, stisk ľavice a v duši s radosťou odchádzali naši táborníci, všetci už praví skauti, na svoje lôžko. Akí sú šťastní. Prežili krásny, nádherný deň, na ktorý nikdy v živote nezabudnú. Veď skautský sľub sa len raz v živote skladá. A dnes, dnes to bolo nádherné.

Stano, Béla a Mišo Pulec nastupujú trúbit' slávnostnú večierku. Zaznievajú prvé akordy. Ide noc, slnka svit

O Bože, aká veľká radosť naplňuje ich hruď. Srdce im od radosti prudko tlčie, div, že z hrudi nevyskočí. Áno, dnes sa cítia najšťastnejšími na celom svete. Niektorí sa ešte dost' dlho prehadzujú na lôžku. Spánok im nechce akosi prísť na oči. Stále sa ešte vidia pri táboráku v kruhu svojich drahých.

Konečne nastal úplný kľud. Stráž bdie. Mauglí, Runco, Korzár, Lolo a Čočo sedia ešte pri ohni. Rozprávajú sa o táboráku. Sú radi, že ich chlapci sú tak šťastní. Veď radosť a šťastie ich zverencov je aj ich radosťou a šťastím.

Po krátkej debata odoberú sa i oni na odpočinok. Už iba stráž je hore a stráži skautskú rodinku. Nebo je krásne čisté. Hviezdy sa trblietajú, akoby žmurkali na našich šťastných táborníkov. Tak skončil tento pamätný deň.

Návšteva v sídle Pribinovom

V pondelok bola príprava pre Vlkov a Rysov, ktorí v utorok odídu na dvojdenný výlet. Šibalstiev toho dňa bolo veľmi mnoho. Ani sa nie je čomu diviť. Budíček bol ako v nedeľu o 8:30 hod. Spomienky na včerajší táborák - sľub - veselé výstupy. Bolo čo spomínať.

V utorok skoro ráno vyrazila družina Vlkov a Rysov s Mauglím a Runcom na návštevu Pribinovho sídla, staroslávnej Nitry. V Radošine nasadli do vlaku a o 10 hod. boli už na pôde Nitry, kolísky to slovenskej histórie.

Najviac všetkých lákal Nitriansky hrad s Pribinovým kostolíkom. Už i samotný vchod do hradu upútal ich pozornosť. Je ozaj krásny. Skutočný vchod do hradu, ako si ho predstavovala ich fantázia.

Miša Pulca najviac lákala stavba samotného hradu. Veď on ako budúci architekt má mnoho spoločného so stavebným umením.

Pri vchode do hradu pripomenul im Mauglí, že stoja na posvätej pôde Slovákov, na pôde Slovákom tak drahej, kde sa začala história slovenského národa.

Tu panoval Pribina, Svätopluk. Tu žili a vyučovali náš národ sv. bratia Cyril a Metod, ktorí hlásali kresťanstvo a priviedli náš národ ku Kristovi.

Kráčali ďalej a prišli na nádvorie pred biskupský palác, ktorý je vlastne sám hradom.

Runco spomenul, aká to bola veľká slávnosť, keď viac ako pred 1100 rokmi tu bol posviacaná prvý kresťanský chrám na Slovensku, ktorý sa stal neskôr ohniskom kresťanstva a kresťanskej kultúry u nás vôbec.

Vošli bočným vchodom do katedrálneho kostola. Umelecké dielo. Niektorí si išli oči vyočiť. Mramor, sochy, obrazy, freska. Jedno krajšie ako druhé. Je to ozaj perla, skvost kresťanskej kultúry. Hlboko pohnutí pozdravili svojho Pána vo svätostánku a ďakovali mu za tú milosť, ktorú preukázal našim otcom, keď pred viac ako tisícročím vyvolil si náš národ, aby bol Jeho.

Tu im Mauglí spomenul, že od čias sv. Cyrila a Metoda Slováci nemali ešte svojho arcibiskupa až doteraz. Je ním Karol Kmeťko, druhý arcibiskup vôbec.

Z katedrálneho kostola išli bočnou loďou okolo prekrásneho oltára „Snímanie s kríža“ do Pribinovho kostolíka. Keď doň vošli, opanoval ich akýsi zvláštny pocit. Ozaj je to vzácna chvíľa stáť na tejto pôde a vrátiť sa aspoň v mysli späť do minulosti. Predstaviť si tu sv. Cyrila a Metoda, Pribinu, Svätopluka, Mojmíra, Rastislava a našich predkov.

Tu na tomto mieste máme dôkaz, že bez kresťanstva by sme boli zanikli. Naša história sa začína posviackou prvého kostola.

Kresťanstvo nás pozdvihlo zo zeme, biedy a nevedomosti a postavilo medzi kultúrne a vyspelé národy. V ťažkých dobách utrpenia, biedy a vojen bolo to zase ono, jeho hlboká viera, ktorá dodávala našim predkom sily a zmužilosť a vlievala nádej lepšieho zajtrajška.

Naši tábormníci boli už skoro pol hodiny v Pribinovom kostolíku a nijako sa im nechcelo von. Prezreli si ešte cenný strieborný relikviár sv. Svorada a Benedikta, zaspievali pieseň „Blíž k Tebe Bože môj“ a pokračovali ďalej v prehliadke.

Prezreli si cintorín pri Pribinovom kostolíku, kde ležali za sklom vystreté

kostry, ako boli objavené pri reštauračných prácach. Tu si Laco vzdychol: „Márnosť nad márnosť a všetko je márnosť. Takto budeme za niekoľko rokov vyzerat' i my. Kôpka kostí a viac nič. A čo si tu človek počas života namýšľa o sebe, že čo je. Tu to vidíme. Ani jeden si so sebou nevzal svoje bohatstvo, svoje majetky. Veru tak, prisviedčajú i ostatní.

Potom si prezreli hrobku nitrianskych biskupov, hradnú studňu a vrátili sa späť na hlavné nádvorie. Tu si pozreli ešte arcibiskupský palác a tiež i záhrady na hrade.

Keďže už bola jedna hodina popoludní a žalúdok sa hlásil k svojmu právu, v hradnom parku sa naobedovali. Avšak i počas jedenia držala ich akási posvätná nálada. S úctou pozerali na Pribinov kostolík, katedrálu a hrad.

Po obede urobili fotografické zábery oboch kostolov a hradu. Čočo bol prvotriedny fotografista. Urobil ozaj krásne zábery.

Keď takto bola prehliadka hradu a oboch kostolov skončená, rozlúčili sa s týmto miestom, Slovákom tak drahým. Zišli do mesta, ktoré si tiež prezreli a k večeru sa utáborili na úpätí Zobora.

Na druhý deň navštívili kláštor misionárov verbistov na Zobore. Zúčastnili sa tiež i na sv. omši. Po bohoslužbách si prezreli starý zrúcaný kláštor nemých kamaldulských mníchov - ako ich ľud menoval, ktorí tu žili pred mnohými stáročiami.

Ďalšie ich kroky boli na staroslávny Zobor. Ich cesta viedla okolo pamätnej jaskyne vysoko v skalách, v ktorej za čias kráľa Svätopluka žili sv. Andrej - Svorad a Benedikt. Zase vzácna pamiatka. Naši tábormníci prezreli si jaskyňu, v ktorej za dávnych časov žili svätci. Niektorí si vzali z nej na pamiatku malé kamienky.

Okolo poludnia prišli na Zobor, najvyšší to vrch na okolí, z ktorého je krásny pohľad na všetky strany. Pekne je vidieť mesto Nitru, ktorá leží na jeho úpätí. Ďalej Nitriansky hrad a katedrálly kostol. Doľava sa rozprestiera široká rovina, ktorá prechádza až do Maďarska. Hovorí sa, že zo Zobora je vidieť mesto Ostrihom v Maďarskú. Keďže dnes bolo trochu hmlisto, naši tábormníci ho neuvideli.

Teraz venovali najväčšiu pozornosť veľkému podstavcu, ktorý mal v priemere cca 6 m a tak isto i výšku. Na tomto podstavci niekedy pyšne dominovala socha Arpáda, niekdajšieho vládcu Uhorska, pod nohami ktorého ležala naša perla, staroslávna Nitra s ňou celý Slovenský národ vyše tisíc rokov.

Pamätný je nápis na podstavci, ktorý urobili naši vlastenci po roku 1918, ktorý znie: „*Čo ste bludných dobách hodlali robiť, zvrtila doba.*“ Veru, čas mení všetko i časy, dodáva Mišo Pulec. Predsa sa náš slovenský národ dožil slobody. Máme peknú históriu bohatú na veľké a hrdinské činy. Darmo niekto hovorí, že

kresťanstvo je pre neučených a že je prežitkom doby. Tu vidíme, ako nám to dokazuje história, že práve ono je to, ktoré dvíha človeka od mŕtvej hmoty, dáva mu krásne ideály, robí z človeka vedca, hrdinu, génia a tobôž poriadneho člena ľudskej spoločnosti.

Tu sa naobedovali a trochu si odpočinuli. Potom sa zbalili, naposledy si pozreli krásnu panorámu a dali sa na spiatočnú cestu do tábora, kde ich čakala dobrá večera.

Družiny Srncov a Kamzíkov, ktoré boli doma, ešte nespali. Táborníci z týchto družín čakali na našich výletníkov. Boli zvedaví na ich zážitky. Po večeri pri ohníku bola dumka, na ktorej si porozprávali o všetkom, čo videli a prežili.

Na druhý deň bol budiček o hodne neskoršie ako obyčajne. Teraz začala zas príprava pre Kamzíkov a Srncov, ktorí sa pripravovali na dvojdný výlet na hrad Tematín. Vlci a Rysi na základe svojich skúseností dávali im rady. Srncov a Kamzíkov povedie Mauglí spolu s Korzárom.

Veselo na Tematín

Včera bol budiček neskoršie. Za to však dnes bol veru o 5. hod. Toto skoré vstávanie sa týkalo len Srncov a Kamzíkov, ktorí odchádzajú na hrad Tematín. Keďže títo nemali žiadny vlak, museli ísť na svojich vlastných.

No Vlci a Rysi by neboli skautmi, aby svojich kamarátov pri odchode nepozdravili. Zo stanov boli počuť ospalé hlasy. Celý pozdrav bol nový a bol čiročisté huncútstvo. Znel nasledovne: *„Keď ste vstali, tak už choďte a po ceste nezablúďte. Pekne sa nám vráťte domov, ináč do vás tristo hromov.“*

No Srnci a Kamzíci sa tiež nedali a vytiahli si tiež nový. Ak bol prvý pozdrav huncútsky, tak tento bol „dupľovane“. Bol nasledovný: *„Vy ste banda lenivá, ktorá sa dnes nemyla. Dobrú radu vám dnes dáme, do večera spite v stane. A večer sa zobudíte a dajte si po buchte.“*

Na to Malý Paľko zahrabaný v pokrovci až po uši vyštveral sa zo stanu, päšťou si pretieral oči a zareval: *„Zlomte si väz.“*

Pravda, smiechu bolo na oboch stranách. Takto pri dobrej nálade nastúpili na svoju cestu.

Išli okolo Čertovej pece. Teraz bol fotografistom Lolo. Začal to brať hneď odtiaľto. Najväčšia sranda bola v tom, že Slávo strčil Čočkereho do Čertovej pece. Čočkere sa veru nenahneval. Urobil si rýchlo rohy a zo silného konáru chvost a dal sa v jaskyni vyfotografovať. Teda už máme so sebou i čerta, smiali sa všetci a Čočkere huncút najviac. Dali mu napochytre meno „Strapatý čert“.

Teda s dobrou náladou sa išlo veselo ďalej. Ale „Strapatý čert“ by nebol

čertom, keby zase niečo nevyviedol. Dal sa do skupinky s Bélom a Jačtom. Keď prišli na Havran, kde bola prestávka pri reštaurácii, zobrali na čierno z kolkárne jednu drevenú guľu na váľanie kolkov a dali ju do chlebníka Edovi. No dlho sa tomu netešili. Keďže guľa bola dosť ťažká, Edo na to hneď prišiel a guľu vyhodil. Strapatý Čert ju musel zaniest' tam, odkiaľ ju vzal. „*No počkaj, toto ti nedarujem. Pamätaj, že pomsta je sladká.....*“ hovorí Strapatý čert. „*Uvidíš, že niečo bude. Dočkaj času, ako husa klasu a budeš prekvapený.*“

Cesta ďalej pokračovala cez Striebornicu. Tú si obzerali partie na lyžovačku. Už sa kuli plány. Len aby bol v zime sneh. Okolo 15. hod. prišli na Výtoky. Tu boli skoro hodinu. Dobré sa naobedovali, uhasili smäd, trocha si i odpočinuli a pokračovali sa Jelenie jamy. Od nich ďalej na Dastinskú kyselku, kam prišli okolo 18. hodiny.

„*Chvalabohu, že sme už tu. Na dnes toho bolo už dost'*“ hovorí Stano. Béla a Jačto ako obyčajne prisviedčajú.

Mauglí s Korzárom sa len usmievajú. „*Je pravda, dnes sme prešli poriadny kus cesty. Šliapali sme dobre. Avšak huncútstiev bolo tiež dost'. Nebola o ne núdza. Ešte je len 18. hod. Teraz bude krátky oddych, olovrant a potom postavíme stany.*“ Tak sa i stalo.

Ivan a Punky stále chodia za Mauglím a Korzárom. Typo Delostrelec sa len smeje. Ten ich totiž poslal. Potom sa pri nich pristavil Lolo, ďalej Samko, Béla, Jačto, Slávo. No Strapatý čert tam musel byť tiež medzi prvými. O malú chvíľku sú tam všetci Srnci a Kamzíci. Čo sa stalo?

Nastalo veľké vyjednávanie. Dnes chcú mať táborák. Mauglí sa usmieva. „*A nezaspíte pri ňom? Všetci ste ustati.*“

Všetci kričia: „*nie, nie.*“

„*No dobre,*“ hovorí Mauglí. „*Bude táborák. Sami si však musíte všetko pripraviť. Zostavte si program, prineste si drevo a pripravte si všetko ostatné. Ukážte, že ste sebestační.*“

Mauglí a Korzár odišli do blízkych domov požiadať o dodatočné povolenie táboriť - lebo stany už boli postavené. Tiež požiadali o povolenie klásť oheň na súkromnom pozemku. Zároveň pozvali z okolitých domov obyvateľov na táborák.

Keď sa vrátili späť, boli prekvapení. Kým boli preč, radcovia Stano a Slávo si zvolili družiny, rozdelili prácu a teraz pracovali na plno. Kuchári varili večeru. Dreva do kuchyne a tiež i na táborák bolo nanoseného dosť. Práve dokončievali táborový kruh. Bol síce jednoduchý, ale na dnes stačil.

Skupina Stano, Slávo, Čočkere a Typo Delostrelec išli naproti Mauglímu a Korzárovi s hotovým programom na táborák.

„*No dobre,*“ hovorí Mauglí. „*Čísla programu sú na papieri. Ale aké budú*

v skutočnosti? Skúšali ste ich? “

Stano a Slávo hovoria, že áno. Mauglí im nechce veriť. Ale čosi tuší.

Tu sa vykľulo šidlo z vreca. Nakoniec sa priznali, že keď bol Mauglí s Vlkmí a Rysmi v Nitre, Srnci a Kamzíci si za ten čas pripravili program na táborák a ešte v tábore si ho preskúšali.

„Ste šikovní, páči sa mi to,“ hovorí Mauglí. *„Večer nám to pri táboráku ukážete.“*

Po večeri, ktorá dobre chutila a ktorej pôvodcom bol Edo, bola príprava na táborák. Už i obecnstvo začalo prichádzať. Prišlo asi 30 ľudí z okolitých kopianíc.

Miško Zmok bol s jeho ťahacou harmonikou najpopulárnejší. Robil všetkým náladu. Typo Delostrelec a Čockere predvádzali huncútstva ako obyčajne. O spevné a vážne čísla sa postaral Stano a Slávo. Pri spievaní národných a ľudových piesni s doprovodom harmoniky pripojilo sa i obecnstvo a spievalo sa spoločne.

S programom boli všetci spokojní. Pri konci prehovoril Mauglí k prítomným. Vysvetlil im, že skauting nie je nijaký šport pre pánske deti, ktorý by bol založený na celkom plytkej forme. To veru nie. Skauting je svetové hnutie mládeže, založené na kresťanských základoch, ktorého cieľom je dať mládeži čistú, radostnú a zdravú mladosť, pri tom ju naučiť aj tie najobyčajnejšie manuálne práce a stvárňovať jej charakter, aby keď dospeje, boli z nej stopercentní ľudia.

„U nás,“ hovoril ďalej Mauglí, *„nie je rozdiel medzi chudobným a bohatým. My si ceníme charakter a dobrú vôľu. Nemyslíte si, že sme všetci bohatí. Veru nie. I ja sám som synom chudobného robotníka ako aj väčšina týchto veselých šuhajov. Ale za svoju chudobu sa nehanbíme. Hlavné je, aby sme boli statoční, čestní a charakterní, v práci svedomití a usilovní. To je naše heslo. Teda pamätajte si prosím, že nie sme žiadne „pánštence“, ktoré nemajú čo robiť a že sa preto chodia flákať do hôr.“*

„Naša mládež v meste nemá toľko čerstvého vzduchu ako ho máte vy tu. Celé dni sedí v školách, potom sa doma musí učiť. Iní starší sa učia remeslá vo všelijakých dielnach. A nemyslíte si, že majú krásne veľké suché byty. Mnohí bývajú v chudobných nízkych domčekoch, ktoré sú staré a vlhké a tiež i dosť nezdravé. Preto v lete cez prázdniny robíme skautské tábory a výlety, aby si naši chudobní chlapci užili v horách čerstvého vzduchu, aby ich bledé líčka dostali zdravú farbu, aby i oni mali radostnú mladosť a nielen bohaté deti. Keď takto budete pozeráť na našich chlapcov a nie cez prsty ako niektorí naši neprajníci, obľúbite si i vy týchto veselých šuhajov či sú už chudobní alebo bohatí.“

„O jedno Vás však prosím, aby ste si neplietli skautov s trampami. Trampovia nemajú nič spoločného so skautmi, iba to, že tiež chodia do hôr. To sú po väčšine neukázené skupiny chlapcov a dievčat, ktorých si mnohí ľudia pletú so skautmi a

potom pre nich nadávajú i nám.“

Táborák bol potom zakončený spoločnou piesňou „Dobrá noc“. Táborníci zaspievali ešte večierku „Ide noc....“. Mauglí sa poďakoval prítomným za ich účasť na táboráku. Hostia zas ďakovali za milé pobavenie. Odchádzali spokojní a s pocitom, že to sú ozaj „naši chlapi“.

Na druhý deň ráno po budíčku bolo veľmi veselo. Všetko sa smialo, až sa v bokoch ohýbalo. Čočkereho namazalo v noci čiernym krémom. Že vraj, keď je čert, tak nech je i čierny. Čočkere si však z toho nič nerobil. Skákal a robil neplechu.

O hodinu akoby sa nič nebolo stalo. Všetci nastupovali na ďalšiu cestu na Tematín. Korzár sa išiel poďakovať za povolenie táboriť. Ďalšia cesta našich táborníkov viedla vedľa obce Stará Lehota krížom cez hory k ich cieľu.

Veru, bola to naozaj štrapácia. Chlapcov to bavilo. Edo so Slávom robili ako keby boli vo Vysokých Tatrách. Pre každý kopec mali hneď nejaké tatranské meno. To je Kriváň, to Patria, tamto Rysy, tam zas Batizovské štíty a podobne.

Najväčšie prekvapenie však zažil Laco. Nabral si do fľaše kyselku. Zabudol však, že keď ide, fľaša sa pohybuje a kyselka vo fľaši tiež. Kysličník uhličitý obsiahnutý v kyselke nechcel sa dlho nechať väzniť. Laco ako išiel s Miškom Zmocom robil vtipy. V tom sa potkol. Fľaša sa zatriasla a kysličník uhličitý vyrazil zátku. Bola to rana skoro ako zo vzduchovky. Zátka zasiahla klobúk Miška Zmoka. Bolo to zase smiechu. Strapatý čert hneď z toho urobil aféru. *„Na Tematíne podám žalobu na Laca, pretože chcel zastreliť Miška Zmoka. Také lotroviny sa už prestanú páchať. Čo myslíte, že sme na Divokom Západe, aby takto nič netušiaci človek mohol byť zákerne prepadnutý? Už raz tomu musí byť koniec.“*

Okolo desiatej hodiny predpoludním už boli pod hradom. Zastavili sa ešte v horárni, kde si kúpili mlieko, nabrali vodu a veselo sa hore na hrad. Za štvrté hodiny zastali pred hlavnou bránou, nad ktorou ešte donedávna bola tabuľka s erbom a nápisom grófa Mikuláša Berčéniho, ktorý bol posledným pánom hradu Tematín. K tomu sa však vrátíme neskoršie.

Hrad - pevnosť. To niekedy znamenalo mať silu, moc, bohatstvo a slávu. A čo

je dnes z tej slávy? Niekoľko holých múrov, ktoré akoby okyptené ruky dvíhajú sa hore k nebesiam, sťa by prosili o milosrdenstvo. Taká je tá svetská sláva. Dnes sa človek vyhrieva na jej výslní a zajtra - zabudnutie, nič.

Vošli do prvého nádvorja, kde bol príjemný chládok. Tu sa trocha ochladili. Potom si prezreli hrad. Je dost' veľký a rozľahlý. Je z neho pekný pohľad na Považie.

Keď prezerali hornú časť hradu, tu si sadli a Korzár im rozpovedal históriu, ktorá sa tu stála roku Pána 1710. Čujme ho.

Keď sa písal rok 1710, majiteľkou hradu Tematín bola grófka Majthénička. Táto bola veľmi nespravodlivá a neľudská voči svojim poddaným, ktorí bývali v okolitých dedinách.

Koncom zimy toho istého roku rúbali starý les pri Váhu. Dvaja drevorubači a to Mišo Jamrich a Ondrej Zimoň rúbali mohutný dub. Pri práci sa Mišo Jamrich zahnal tak nešťastne sekerou, že zaťal do Zimoňovej nohy. Tento od veľkej bolesti začal kričať. Keď ostatní drevorubači počuli jeho krik pribehli, aby sa presvedčili, čo sa vlastne stalo. Našli Ondreja Zimoňa celého krvavého. Ľutovali nešťastníka. Tiež tam pribehol i veliteľ pandúrov Ormay, ktorý ich všetkých bičom rozohnal. Nakoľko však bol Zimoň veľmi zranený - mal preseknutú nohu - nemohol pracovať. To nahnevalo veliteľa pandúrov, ktorý vzal bič a šľahal bezbranného zraneného hlava nehlava.

Keď videli ostatní drevorubači, ako sa ich kamarát zvíja pod bičom surového kapitána pandúrov, pribehli k nemu, vytrhli mu bič a bili Ormaya kade len zasiahli. Pravda, všetci na to doplatili.

Grófka Majthénička rozkázala, aby sa všetci dostavili na hrad, kde každý dostal 15 palíc. Zranený Ondrej Zimoň prosil grófkou, aby ho ušetrila. Padol pred ňou na kolená a ukazoval jej zranenú nohu. To však nepohlo neľudskou grófkou. Dostal 20 palíc. Na druhý deň zomrel. Ostal po ňom Janko Zimoň, teraz už úplná sirota, ktorý mal 14 rokov.

Tento sa o niekoľko dní dozvedel, že Jánošík je so svojou družinou blízko Trenčína. Preto ušiel do hôr a hľadal Jánošíka. Istého dňa sa dostal do starej krčmy pod Macnáčom. Tam prišiel Ilčík aj Rajnoha. Janko ich však nepoznal. Predsa však sa im zdôveril - lebo Ilčík sa mu veľmi páčil - že hľadá Jánošíka. Títo ho vzali so sebou a priviedli pred neho. Janko mu rozpovedal, ako neľudsky, kruto a nespravodlivo zachádza s nimi grófka Majthénička, pani hradu Tematín. Jánošík mu prisľúbil, že na Veľkú noc príde.

Tak sa i stalo. Na hrade Tematín a tiež i po dedinách na okolí ešte všetko spalo. Z lesa od Váhu vyšlo dvanásť ľudí. Bol to Jánošík so svojou družinou. S nimi bol tiež i mladý chlapec. To bol Janko Zimoň, ktorý ich viedol do hradu na šibačku.

Keď prišli k hradu, brána bola zatvorená ako obyčajne. Začali búchať. Pandúr, čo mal strážiť, driemal. Keď sa na buchot zobudil, pýtal sa, kto je to.

„Šibači z Hlohovca,“ ozval sa zdola hlas. „Prišli sme šibať najjasnejšiu pani grófkú Majthéničku.“

Pandúr keď otvoril a uvidel ich, hneď vedel, akí sú to šibači. Ale už bolo neskoro. Za krátko bol poviazaný a zneškodnený. Malý Janko potom zaviedol Jánošíka a jeho hôrných chlapcov k dverám, ktoré viedli do izby pandúrov. Týchto prekvapili v spánku. Všetkých poviažali i s veliteľom Ormayom a urobili ich neškodnými.

Dolné nádvorie, kde bolo služobníctvo, zatvorili. Potom prišli na toto horné nádvorie, kde my sedíme. Prišli až do spálne grófkú Majthéničky, ktorá ešte spala. Túto zobudili. Predstavili sa jej kto sú a povedali jej, že prišli na šibačku.

Medzitým Janko Zimoň začal zvoniť na malej zvonici, čo bolo znamením pre poddaných, aby prišli na dvor hradu Tematín. Za chvíľu bola celá dedina na nádvorí.

Jánošík prepustil všetkých uväznených poddaných, ktorých nechala neľudská grófká pozavierať v podzemných žalároch. Ďalej nechal priviesť všetkých poviazaných pandúrov i s veliteľom a tiež i grófkú. Dal im pocítiť tú istú lásku, akú mali oni k poddaným, totiž odsúdil ich všetkých na dereš.

Grófká Majthénička, div divúci.... padla na kolená pred Jánošíkom a prosila, aby ju od toho ušetril. Ale to nepomohlo. Jánošík jej pripomenul, že i zranený Ondrej Zimoň ju prosil na kolenách a nechcela mu odpustiť. Chudák, hoci bol ťažko ranený, bol palicovaný a na druhý deň zomrel. Dvaja hôrni chlapci ju chytili a natiahli na dereš. A potom štipľavá lieskovica tancovala na zhýčkanom chrbte nemilosrdnej grófkú.

Tak isto dostali pandúri i so svojím veliteľom.

Poddaní, ktorí stáli okolo, skoro ani nedýchali. Svoje vďačné a láskyplné pohľady upierali na Jánošíka a jeho chlapcov, ktorí tu po prvý raz vykonávali naozaj – spravodlivosť.

Tak skončila Jánošíkova šibačka na Tematíne z roku 1710.

„To bola ozaj šibačka,“ smejú sa táborníci. Veru takí zlí ľudia si zaslúžia trest za ich zlé činy. Určite to nezaškodilo grófkú Majthéničke a tiež ani pandúrom a ich veliteľovi Ormayovi.

Potom pokračovali v prehliadke hradu. Po jej skončení sa utáborili na juhovýchodnej strane hradu. O chvíľku už plápolal ohník a v kotlíkoch sa chystal obed. Polievka z rajských jabĺk. Príkrm bol z konzervovaného mäsa a cestoviny zvanej „Tarhoňa“. Pri obede dostal každý svoj prídel čokolády, ktorú si veselo chrumkali.

Po obede sa trocha opaľovali a niektorí si i pospali. Potom mal hlavné slovo Lolo, ktorý fotografoval. Urobil niekoľko skupinových a tiež sólových záberov. Že na každom bol zachytený i hrad, to bolo samozrejmé. Zvlášť pekné boli zábery pri okne a pri napole zbúranej veži.

Keď sa skončilo fotografovanie, vystúpili na vyvýšené miesto pri veži, odkiaľ bol pekný pohľad na celé okolie a tiež i na Považie. Tu im zase povedal Mauglí históriu posledného majiteľa hradu.

Posledným pánom hradu Tematín bol gróf Mikuláš Bercsényi. Údajne bol u poddaných obľúbený. Držal s kurucmi - povstalcami, ktorí bojovali proti cisárskym vojakom - labancom.

Istého dňa sa dozvedel od svojich zvedov, že cisárske vojska - labanci sú v Novom Meste nad Váhom a že sa chystajú dobyť hrad Tematín a zajať jeho majiteľa, totiž grófa Mikuláša Bercsényiho. Aby sa však tak nestalo, gróf Bercsényi si dal rýchle okuť svojho najlepšieho koňa, ale naopak. Predná časť podkovy bola vzadu a zadná vpredu. To preto, keď bude utekať z Tematína, aby odtlačky podkov ukazovali, že jazdec na koni išiel do hradu.

Potom sa rýchle preobliekol, vzal peniaze, cennosti a sadol na koňa. Oznamil svojim verným kurucom, aby hrad bránili až do konca, aby sa nepoddali labancom. Potom opustil hrad.

Keď bol asi na tri dni cesty od hradu, stretol sa zo svojím verným hájnikom Jankom Sekerom. Tomu povedal, že opúšťa hrad Tematín a odchádza do Poľska, aby ho nezajali cisárske vojská. Jankovi Sekerovi zveril do ochrany celý hrad. Tento mu sľúbil, že bude hrad verne strážiť až do smrti, ba i po smrti i so svojím psom Iskrom. Na to sa s ním gróf Bercsényi rozlúčil a ušiel do Poľska.

Janko Sekera nič netušiac blížil sa k hradu Tematín. Keď prišiel na vyvýšený kopec odkiaľ mohol vidieť hrad, veľmi sa zľakol. Videl celý Tematín v plameňoch. Rýchlo sa ponáhlal, aby zistil, čo sa vlastne stalo.

Keď prišiel k samému hradu, zhrozil sa. Hradná brána vyvalená, vojde do dolného nádvorja a čo vidí? Všetko zničené a vyrabované. Všade boli mŕtvolky kurucov a tiež i labancov. Potom prebehol celým hradom a zistil, že celý hrad je vyrabovaný a vydrancovaný. Čo sa nedalo odvieť bolo zničené. Takto riadili labanci.

Tri dni sa bránili kuruci. Napokon však predsa podľahli presile. Labanci pobili všetkých verných kurucov. Keď nenašli grófa, hrad vykradli či lepšie povedané vyrabovali a vydrancovali. Čo nemohli odnieť zničili a na koniec zapálili celý hrad a odtiahli späť do Nového Mesta n/V.

Janko Sekera sa chcel vrátiť z hradu, keď tu naraz počul hlasy. Rýchlo sa schoval i so psom Iskrom. Tu videl ako sa vrátili dvaja labanci kradnúť. Janko

Sekera i so psom Iskrom vyskočil na nich a bránil im vstup do hradu. Avšak labanci začali strieľať a zastrelili Janka Sekeru a tiež i jeho verného psa Iskru. Ale do hradu nešli, lebo sa začali báť, keďže pes i po smrti hľadel na nich a oči sa mu leskli. Vrátili sa späť k ostatným labancom.

Od toho času ako legenda hovorí, keď odbije dvanásť hodina v noci na tejto veži pri ktorej stojíme, na ktorej boli v tom čase veľké hodiny, vyjde Janko Sekera i so svojím verným psom Iskrom a prezerá celý hrad. Beda tomu človekovi, ktorý by tu chcel niečo ukradnúť z hradu. Ten by mal do činenia s Jankom Sekerom a jeho psom.

Legenda rozpráva o niekoľko prípadoch. Avšak o tom si prehovorme niekedy večer v tábore pri dumke, aby to počuli i ostatní bratia.

Nateraz si pamätajte, že od toho času ako bol hrad Tematín labancami vydrancovaný a vypálený je z neho len veľká zrúcanina. Jeho majiteľ gróf Mikuláš Bercsényi sa z Poľska viac nevrátil. Nevie sa, čo sa s ním stalo. Takto skončil posledný pán hradu Tematín, gróf Mikuláš Bercsényi.

Tiež prišiel do spomienky i Čachtický hrad, ktorý sa vypína na druhej strane Váhu. Vraj bol spojený podzemnou chodbou s hradom Tematín. Krátko sa zmienili o krvilačnej grófke Alžbete Bathoryčke, ktorá bola majiteľkou Čachtického hradu v XVII. storočí. Keď miera jej zločinov bola naplnená - lebo bola prichytená samotným palatínom grófom Jurajom Thurzom pri čine - bola odsúdená na doživotný žalár vo svojom vlastnom hrade, kde zomrela 15. augusta 1614.

O 16 hod. zostúpili do horárne. Lolo chcel za každú cenu vyfotografovať malého psíka, ktorý sa mu veľmi páčil. Ten však bol veľký huncút. Nie a nie sa nejako šikovne postaviť. Alebo behal za kameňmi čo mu hádzali, alebo keď nebehal, strčil sa pod lavicu.

Konečne sa mu ho podarilo zachytiť. „*Chvalabohu,*“ usmieva sa Lolo. „*Predsa ho už mám.*“ Potom sľúbil horárovi, že mu pošle obrázok.

Tu sa ešte naolovrantovali čerstvého mlieka, ktoré im predal tamojší horár a o 17. hod. sa dali na spiatočnú cestu. Pred 18. hod. už boli v dedinke Lúka, kde nasadli na autobus. O 20 hod. večer už boli na sedle Havran, odkiaľ pešky za pol hodiny prišli do tábora.

V tábore bolo veselo. Prečo že by aj nie. Už sú po večeri, ktorá bola dobrá.

Miško Zmok naťahuje harmoniku až jej rebrá praštia. Ostatní domáci zas naťahujú hrdlá a veselo vítajú našich výletníkov z Tematína.

Čočkere s Edom spustili: „*Sláva nášmu výletu, výletu, nezmokli sme a sme tu a sme všetci!*“

Na to pozdravili pokrikom domáci: „*Vítajte nám z Tematína, večera je pripravená. Nech sa páči okolo a veselo do toho!*“

Naši výletníci boli prekvapení. Nečakali na takéto privítanie. Hlavy dali do kopy a rýchle stvorili nejaký šikovný pokrik. Ten bol za chvíľu hotový a už ho bolo aj počuť: „*Za privítanie ďakujeme a večeru radi zjeme. Vy ste naši dobrí bratia, naše srdcia len vám patria!*“

Kuchár pripravil večeru v jedálni. Všetkým dobre chutilo. Čočo im pripravil ich obľúbenú čokoládu.

Po večeri si posedeli všetci pri malom ohníku. Naši výletníci rozprávali o svojich zážitkoch a huncústvach, ktoré po ceste narobili.

Tak skončil tento deň.

Končí sa zlatá doba

Ako každá vec, tak i tento tábor sa mal skončiť. Už zostávali len dva dni. Tie treba ešte dobre využiť. Uhádnite, čo sa ešte stalo. Nuž, poviem vám to.

V tú noc ako prišli naši výletníci z Tematína, mali od 3 - 5. hodiny strážiť Lolo a Čočo. Títo so súhlasom Mauglího pobrali všetkým táborníkom okrem vodcu a jeho zástupcov nohavice a ukryli ich do spoločenského stanu.

Ráno ako keby sa nebolo nič nestalo. Budiček bol odtrúbený.

Všetko ide na rannú polhodinku, ktorá sa v ten deň robila výnimočne pred bránou tábora, aby nikto nemohol povedať, že im počas polhodinky niekto pobral nohavice.

Po polhodinke ako obyčajne bolo umývanie a upratovanie stanov. Tu sa ale naraz strhol veľký krik.

Čo to, pozerajú sa niektorí. Čo sa stalo?

Tu ktorýsi zakričí: „*Mne sa stratili nohavice.*“

„*Aj mne, aj mne.....*“, počuť hlasy druhých. V tábore je hotová panika. „*Kde sú naše nohavice? Ako pôjdeme na nástup?*“

Mauglí je vo vodcovskom stane a smeje sa popod fúzy.

O chvíľku je pred jeho stanom celé zhromaždenie. Mišo Pulec hlási Mauglímu, že sa im tejto noci všetkým stratili nohavice a nemajú si teraz čo obliecť.

Mauglí len mykol plecóm a robil sa, akoby nič nebol vedel.

„Čože, nohavice sa vám stratili? A kde? Kto vám ich vzal?

„Nuž,“ hovorí ďalej, „nezostáva vám nič iné ako ich hľadať.“

Denný radca o chvíľku píska prípravu na nástup k prehliadke stanov. I on je len v trenkách.

„Kýho frasa, kto to len bol,“ pajedil sa Dodo, ktorý bol práve denným radcom.

„Ako teraz nastúpim ako denný radca k rozkazu, keď mám iba trenky.“

Bola to ozaj komická situácia. Denný radca píska nástup k prehliadke stanov.

Mauglí vychádza z vodcovského stanu i so svojimi zástupcami. Denný radca mu hlási, že všetky nohavice sú fuč a dosiaľ ich nenašli. V dôsledku toho všetci táborníci nastupujú k prehliadke stanov a k dennému rozkazu iba v trenkách.

Mauglí robí prehliadku akoby sa nebolo nič stalo.

Keď prezrel druhý stan, prestal robiť prehliadku a nechal nastúpiť mužstvo do polkruhu.

Tu sa ich pýtal ako sa im stratili nohavice. Ani jeden nevedel nič určitého povedať. Lolo a Čočo mlčali ako hrob.

„Nuž, nedá sa nič robiť,“ hovorí Mauglí, „musíme hľadať nohavice. Po raňajkách pôjde každá družina osve a bude slediť po páchatelovi. Ak nájdú nohavice, zapískajú tri dlhé hvizdy.“

V tábore ostal iba Lolo a Čočo. Lolo dostal stráž. Ostatní išli hľadať stratené nohavice. Mauglí tiež šiel s jednou družinou.

Medzitým Čočo rýchlo pobral všetky nohavice a čo najkratšou cestou zbehol k Búrkovej studničke. Tu rozložil všetky nohavice okolo studničky a okľukou sa vrátil do tábora.

Bolo asi štvrt' na desať, keď jedna družina píska tri dlhé hvizdy. Všetko uteká tým smerom. A tu div divúci. Všetky ich nohavice boli rozložené pri studničke. Bol tam i papier na ktorom bolo napísané: „Nech žijú nohavice. Hanba tým, čo chodia bez nich.“

„Ja jeho anciáša zašipeného,“ ozval sa Dodo ako obyčajne. „Kto to len mohol byť. Ja to ale Juj!“

„Nech si nohy aspoň 4 týždne močí v slanej vode,“ odľahčuje si Mišo Pulec. „Tak som sa naľakal, že budem musieť ísť domov bez nohavíc. No to by sa mi ale doma smiali.“

„Ale nech ho para tlačí,“ mávne Ivan rukou. „Hlavné je to, že už máme nohavice. Ale musíme pátrať po vinnikoch.“

„Na vine je stráž,“ ozval sa Malý Paľko. „Zaiste zaspala a potom nám pobrali nohavice.“

Stráž sa ale bila v prsia, že nezaspala a verne strážila. To potvrdila i čestným

slovom. Tak čo teraz? Bude sa musieť pátrať.

Tu sa Dodo vyrútil zo smiechom a hovorí, že ešte to je dobre, že Malého Paľka neukradli. Kde by sme ho len potom hľadali. Pravda, Malý Paľko sa ohradzoval, že on by sa nedal ukradnúť a začal sekať hrdinu.

Cesta od Búrkovej studničky po tábor veselo ubiehala, lebo každý mal už svoje nohavice a ako tak už boli spokojní.

Keď sa vrátili do tábora, Béla si išiel vreckovkou utrieť nos. Ako tak ťahá vreckovku z vaku, vypadol mu nejaký lístok. Ani si toho nevšimol. Jačto, ktorý však pri ňom stál, zdvihol lístok, rozvinul a začal čítať.

Naraz len vytreštil oči a utekal s krikom za Mauglím. Béla nevedel, čo sa vlastne deje. Pustil sa utekať za Jačtom, či mu nedajbože „chýba kolečko“.

Mauglí vzal lístok od Jačta na ktorom bolo napísané: „*Sedmospáči. Spíte, ani neviete o sebe. Mohli sme vás všetkých pokradnúť. Zatiaľ sme vzali iba vaše nohavice. My vás stále pozorujeme a vieme, čo teraz robíte. Nebojíme sa vás. Chcete nás poznať? Prvá správa o nás sa nachádza pri Búrkovej studničke pri najsilnejšom buku.*“

Podpísaný bol „Death“, čo značí „Smrť“.

Mauglí zavolať denného radcu a dal mu príkaz, aby ihneď pískal na zraz. Nech všetci táborníci ihneď nastúpia.

Všetko bolo prekvapené, prečo ten nástup tak zrazu. Dnes sa dejú samé čudné veci, šepkajú si niektorí. Čo to zas len bude.

Keď bolo všetko nastúpené, prišiel Mauglí a povedal im, ako sa našiel v Bélovom vaku list a čo je na ňom napísané.

Všetci boli prekvapení a začali dávať rôzne návrhy. Mauglí prijal návrh brata Eda, ktorý navrhol, aby sa všetci táborníci rozdelili na dve skupiny. Jedna bude strážiť tábor, aby zas ten „Death“ niečo nevyviedol. Druhá pôjde pátrať.

Prvá skupina ostala v tábore strážiť.

Druhá s Mauglím sa vybrala k Búrkovej studničke. Na veľké prekvapenie tam našla pri najsilnejšom buku list.

„*To budú asi nejakí skauti,*“ ozval sa Slávo a Punky. „*Veď toto je čisto skautská práca.*“ Veru, tak to i vyzeralo.

Na liste stálo: „*Ak máte ozaj dobrý skautský nos, tak sa ho držte. Odtiaľto juhovýchodným smerom vo vzdialenosti 200 krokov je list, v ktorom je ďalšia správa. Hľadajte ho dobre, lebo je ozaj skvele ukrytý.*“

Tu začali naraz šiesti merať kroky. Lenže nemali presný smer a nemohli nič nájsť. Laco bol vziať i buzolu a začali znova. „*Tu by to malo byť. Kam ho len dali.*“

Bol tu iba suchý terén. Sem tam kúsok trávy a jedna napoly suchá

muchotrávka. Nikde nič. Dodo strácal trpezlivosť. Najedovaný si išiel vyplniť vôľu na muchotrávke. Kopol do nej až sa rozletela na kusy. V tom začal jasať. Videl, že z muchotrávky vypadol papier. Rýchlo sa vrhol naň, aby ho mohol prečítať.

„*Beťár jeden,*“ odľahčil si. List nemohol prečítať, nakoľko bol šifrovaný. Rýchlo dali hlavy do hromady a lámali si ich vyše pol hodiny. Konečne Laco našiel kľuč a správu prelomil. Text bol tento: „*Ešte si musíte vziať veľa rozumu do hrsti, aby ste prišli na pravý koniec veci. Tieto správy sú len úvodom k vysvetleniu. Netraťte trpezlivosť. Pozrite sa odtiaľto na východ. Vidíte prázdnu lúku. Tá ukrýva tiež jedno tajomstvo, ktoré sa môžete však dozvedieť až 14. hod. a to preto, lebo ďalší list nájdete iba tam, kam vrhá vrchol najvyššej jedle z kraja lesa o 14. hod tieň.*“ Podpísaný „Death“.

„*Ešte je len pol dvanástej. Nemôžeme ešte nič hľadať,*“ hovorí Mauglí. „*Podme si zatiaľ obzrieť aspoň tú jedlu, ktorej tieň vrcholu nám ukáže ďalšiu stopu.*“ Tak sa i stalo.

Niektorí nedočkavci boli netrpezliví a chceli hneď hľadať. Mauglí im vysvetľoval, že je to bezvýsledné, lebo nevieme, na ktorom mieste bude mať jedla a zvlášť jej vrchol tieň. Iný orientačný bod tu nemáme žiadny. Teda treba vyčekať čas.

Konečne to uznali i nedočkavci a vracali sa do tábora. Cestou bola reč iba o nohavičiach a o listoch.

Keď prišli do tábora, tu sa ich pýtali, ako našli prvý list a čo bolo v ňom. Prvý list bolo veľmi ľahké nájsť. Bola položená skautská značka, ktorá uľahčila jeho nájdenie. Ale ten druhý už bolo o moc horšie hľadať. Hľadali ho vyše pol hodiny a to ešte i pomocou buzoly. Len Dodovi a jeho netrpezlivosti môžu ďakovať, že ho ešte dosť skoro našli.

Tretí list, ktorý ich čaká, bude sa ešte horšie hľadať. Je to ozaj napínavé. Táborníci boli ako na trňoch. Chceli prísť hneď na koreň celej veci a táto sa im vždy viac a viac zamotávala.

Obed i poludňajšia prestávka, to boli iba samé dohady, dišputy a názory o nohavičiach, o kradošoch nohavic a o listoch.

Ako len ten čas pomaly uteká, vzdychali si tí, ktorí už by chceli mať i tretí list, lebo boli ozaj poriadne zvedaví na jeho obsah.

Konečne o 13:45 hod. sa celá výprava pohla na určené miesto. Niektorí si mysleli, že keď prídu na lúku, že tam niečo zvláštneho uvidia. No ale nestalo sa nič takého. Lúka bola taká ako i dopoludnia, prázdna. Iba tieň najvyššej jedle z kraja lesa bol iný ako dopoludnia. Všetci pozerali, kam vrhá vrchol svoj tieň. Ale nevideli žiaden list, žiadnu značku. Všade bola iba tráva.

Naši táborníci prekutávali celú trávu. Nenašli však nič. Mauglí ich nechal, nech

hľadajú. Keď hľadanie bolo už dlhší čas bezvýsledné, ozval sa Dodo. „*Keď by som mal aspoň do čoho kopnúť. Ale tu nie je nič. Kde sa len ten list nachádza.*“

Laco začal oklepávať zem. Tu je vrchol tieňu jedle, tak tu musí byť list. Ako tak poťahuje trávu, tu sa mu dvihla i zem. Potiahol ešte viac a vytiahol drn, veľký ako dlaň. Pod drnom v zemi bola krabička od zápaliiek. Rýchle ju zobral, otvoril a našiel v nej list. Bol písaný morzeovkou. „*To je nič,*“ ozval sa Stano. „*Za chvíľku je to preložené.*“

Ale sklamal sa poriadne.

Keď text morzeovky preložili, vyšla im z toho zlátanina písmen.

Zas šifrovaná správa. Kľúč z predošlého listu sa im nehodil. Paľo Osušák navrhoval kľúč číslo 3, nakoľko tento list je v poradí tretí. Hádal správne. Za chvíľu bol list preložený. Boli prekvapení jeho obsahom, ktorý bol nasledovný: „*Chod'te do stanu vášho vodcu Mauglího a na jeho stole nájdete dýkou pripichnutý list.*“ „*Death.*“

To bolo všetko. Chlapci krútili hlavami. Toto im nijako nechcelo ísť do hlavy. Doteraz všetky listy boli dobre ukryté a boli mimo dosahu tábora. A teraz mal byť list v tábore a dokonca ešte v stane vodcu Mauglího. Čo je to za čertovinu? Kto je tým páchatel'om? Iste musí byť mazaný.

Nuž nedalo sa nič robiť. Všetci sa zobrali i s Mauglíom a išli späť do tábora.

V tábore už na nich netrpezlivo čakali plní zvedavosti ako to všetko skončí. Teraz sa dozvedeli, že štvrtý list sa nachádza vo vodcovskom stane prepichnutý dýkou na stôl.

Všetci táborníci na čele s Mauglíom išli do vodcovského stanu. Mauglí odhrnul postrannú stanovinu a vo všetkých sa zatajil dych.

Na stole ležala obálka, ktorej roh bol pripichnutý dýkou do stola. Na obálke bolo napísané: „*Do rúk Mauglímu, vodcovi tábora.*“

Mauglí chytil dýku za rukoväť a vytiahol. Potom ju položil na stôl. Vzal list do ruky. Odrezal okraj obálky. Vo vnútri bol list a ešte jedna menšia nalepená obálka. Na liste bolo napísané: „*Pripojený list otvorte až večer pri dumke a tam ho prečítajte.*“ Podpísaný „*Death.*“

Niektorí hľadeli celý prekvapení. Čo to má byť? Ešte nám i rozkazuje ten „*Death.*“, aby sme mali večer dumku.

Mauglí im oznámil, že nedá sa nič robiť. Rozkaz je rozkaz. Večer bude dumka a tam sa list potom otvorí a prečíta. Potom ho odložil do vodcovského stanu.

Kuchár dal olovrant. Potom sa hral do večera volejbal. Ale i tu mysleli naši táborníci na tie tajomne listy a ako to všetko skončí. Kto je za tým všetkým?

Chvíľami sa ukradomky pozerali, či nejde niekto okolo alebo do tábora. Ale nevideli nič.

Po večeri sa každý obliekal na noc a prišiel do táborového kruhu, kde sa mala konať dumka. Už tu boli všetci. Iba Mauglí s listom chýbal. Konečne sa objavil i ten a sadol si na svoje miesto.

Každý hľadel len no neho kedy otvorí tajomný list a začne ho čítať. No Mauglí sa k tomu akosi nemal.

Prv, akoby otvoril list, spomenul dnešnú príhodu s nohavicami a s listami. Teraz je na rade posledný list. Pred zrakmi všetkých ho otvoril a ukázal ho všetkým zhromaždeným táborníkom. Na liste boli iba tri slová: „*Tepló, tepló, tepló.*“ Prečítal im to. Všetci boli ako obarení. Čo ta má znamenať?

Padali rôzne návrhy. Konečne sa ozval Strapatý čert - Čočkere. „*Brat Mauglí, či to tepló, ktoré je tam napísané neznamená, že list treba ohriať.*“

Všetci s tým súhlasili.

Mauglí dal teda list nad oheň, aby užil tepla, keď si to tak žiadal. O malú chvíľku sa začali objavovať slová, ba i celé vety. Za nejaký čas bol celý list posiaty riadkami, kde bolo napísané toto:

„*Chlapcom táborníkom v Údolí hviezd.*“

Chlapci viseli Mauglímu priamo na perách. Mauglí pokračoval ďalej.

„*Ako viem, v zime ste čítali v klubovni skautskú knižku od Dissmanna „Zlodeji v tábore“, v ktorej bolo plno dobrodružstiev a veselých príhod. Viem, že sa vám to páčilo, ako boli táborníci prepadnutí a okradnutí a ako potom bojovali. Lenže vy ste tu na blízku nemali žiadnych takých zlodejov, ktorí by vám také niečo boli previedli. Preto rozhodol som sa, že vám prevediem niečo podobného. Že som to i urobil, sami ste sa o tom presvedčili. Zažili ste trošku dobrodružstva, trošku napätia, hľadali ste listy a vaša zvedavosť bola napnutá do krajnosti. Teraz prichádza rozuzlenie. Kto ukradol nohavice, kto písal listy, kto ich tam dával. Všetkých vinníkov bolo spolu päť, ktorí to urobili. Štyria to robili na príkaz piateho. Chcete vedieť, kto to bol? Nuž, poviem vám to. Sú to títo bratia: Mauglí, Runco, Korzár, Lolo a Čočo.*“

Tu sa ozval zo všetkých prs vzdych na poľahčenie napnutosti. Mauglí čítal ďalej.

„*V noci od 3 do 5 hodiny mali stráž Lolo a Čočo. Tí vám pobrali všetky nohavice. Ráno, keď ste ich išli hľadať, Čočo zaniesol nohavice k Búrkovej*

studničke. Listy boli pokladené už deň predtým. “

„Chceli sme, aby ste mali zvláštnu poľnú hru o ktorej neviete, že je hrou. Držali ste sa dobre. Pekne ste hľadali listy. Som s vami spokojný, len si dajte pozor na nohavice, aby ste nemuseli chodiť bez nich. Veď viete, aké je to neprijemné nemať nohavice. A preto nech žijú nohavice, pre ktoré sme zažili dnes taký dobrodružný deň.“ Podpísaný „Mauglí“.

Teraz naši táborníci zas prišli do svojej veselej nálady, keď sa presvedčili, že krádež nohavíc bola len hra.

Najprv začali skandovať všetky známe pokriky ako na závody. Na to Béla zakričal: „Nech žijú nohavice.“

Hneď na nohavice vymysleli i pokrik a začali ho skandovať. Bol nasledovný: „Ach tie naše nohavice, behajú jak veverice. A tých listov, čo len bolo, až nám z toho horko bolo.“

Smiechu bolo až sa všetci ohýbali.

Celý deň na iné nemysleli, len na kradošov nohavíc a teraz, keď celá vec vyšla na svetlo, bolo veselo a žarty sa len tak sypali.

Pri zakončení dumky Mauglí im prial dobrú noc a pýtal sa, čo im donesie zajtrajší táborový deň. No nevedel to ani jeden. Mauglí im oznámil, že veru ani on nevie. Ale možné je, že ničो bude.

Čo je to?

Na druhý deň ráno keď vstali, boli všetci prekvapení. Nejednalo sa už o ukradnuté nohavice. Krádež nebola prevedená žiadna. Nové bolo to, že v noci pršalo. A napršalo dosť.

Podľa denného rozkazu hospodár vydal sadru a išlo sa do lesa robiť odliatky stôp zvierat. Avšak, že sa pri tom závodilo. Závodili všetky štyri družiny. Zvíťaziť mala tá družina, ktorá prinesie najviac pekných odliatkov.

Odchod bol o 9. hod. dopoludnia. Návrat bol určený presne na dvanásťu poludňajšiu hodinu.

Družina Rysov mala však smolu. Smer, ktorý si vybrala, nebol pre ňu šťastný. V tom smere sa minulej noci nepochoybovala žiadna lesná zver.

Pásol tam iba pasák zo susednej dediny kravy.

Odtlačkov kopýt hovädzieho dobytku tam bolo dosť. Ale či majú doniesť odtlačok kravy? Vysmejú ich. Preto pochodili celé okolie.

Avšak smola bola veľká. Nenašli nič. Vrátili sa k stopám kráv. Odliali jedno kopyto teľaťa. Iných stôp nemali na odliatie.

Tu sa zas ukázal Edo, aký je mazaný. Vytiahol z vrecka dve slepačie paprčky.

Jedna bola menšia, druhá väčšia. Našiel ich v odpadovej jame.

„Čo chceš s tým robiť,“ pýtajú sa niektorí. „Slepačie paprčky, tie nás veru nezachránia.“

„A veru zachránia,“ hovorí Edo. „Pamätajte, že budú našou jedinou záchranou.“

„No a čo chceš Mauglímu do tábora doniesť slepačie paprčky,“ hovorí Dodo. „Ved' to nie sú stopy na odliatie.“

„A veru sú,“ nástojí Edo na svojom. „Pozrite sa.“ Podišiel asi na tri kroky a začal robiť do mäkkej pôdy stopy na odlievanie.

„Sláva,“ volá Dodo. „Už sme zachránení.“

Urobili z každej stopy slepačej paprčky pekný odliatok. Odliatky boli pekné preto, lebo stopu si urobili tak hlbokú ako potrebovali.

„No už máme tri odliatky. Ešte aspoň jeden,“ hovorí Dodo. Ale iných stôp už nenašli.

Tu sa začal Dodo smiať. „Viete čo bratia,“ hovoril. „Ja urobím s nohou stopu a tú odlejeme. Však máme sadry dosť.“

Ostatní s tým súhlasili, lebo šípili, že bude z toho v tábore dobrá zábava. Tak sa i stalo.

Keď sa o dvanásť hod. vrátili všetky družiny do tábora, každá družina predložila svoje odliatky.

Vlci mali štyri druhy odliatkov a to: Jeleň, srnec, líška a zajac. Boli ozaj pekné.

Kamzíci mali len odliatky srnca a zajaca. Srneci mali odliatky srnca, zajaca a líšky. Ako poslední sa hlásili Rysi. Najprv sa ospravedľovali, že mali zlé miesto, na ktorom nebolo nijakých poriadnych stôp.

„Nuž a odliatky nemáte žiadne?“ pýta sa Mauglí Rysov.

„Máme,“ odpovedajú Rysi a vytiahli najprv odliatky slepačích paprčiek.

„Čo sú to za odliatky,“ pýta sa Mauglí.

Rysi sú akosi podozrivo ticho.

„Prečo nehovoríte,“ opakuje otázku Mauglí. „Však podľa stopy ste mohli zistiť, čo to bolo za zviera.“

„*To bol asi nejaký väčší vták,*“ hovorí Edo.

„*A aký,*“ nástojí ďalej Mauglí, lebo vidí, že Edovi a Dodovi hľadí z očí šibalstvo.

„*Ešte sme to nezistili,*“ okúňa sa Dodo.

„*Avšak ešte máme iné odliatky,*“ zachraňuje situáciu Edo a vytiahol odliatok kopyta teľaťa.

Tu sa začalo všetko smiať. „*Ešte i kravské kopytá odlievajú,*“ smeje sa Jačto.

„*Mali ste sem doviest' celú kravu,*“ dodáva k tomu Béla.

„*Dosť už smiechu,*“ ozval sa Mauglí. „*Máte ešte niečo?*“

„*Áno, máme ešte jeden odliatok,*“ hovorí Edo. A vytiahol z vrecka odliatok Dodovej nohy.

„*A to je aké zviera,*“ smeje sa Mišo Pulec.

Dodo zagánil na Miša Pulca. Začal sa hnevať na Eda, prečo ten odliatok ukázal. Teraz si utržia ešte väčší smiech.

„*Nedá sa nič robiť. Odliatok je hotový a je tu,*“ hovorí Edo.

„*To bola asi nejaká gorila,*“ škerí sa Čočkere, ktorý bol sväto sväte presvedčený, že je to odliatok Dodovej nohy. Ved' nikto nemá v celom tábore tak veľkú nohu ako Dodo.

Dodo prehíta sliny. Žerie ho to, že sa mu Čočkere takto smeje. Už sa nemôže udržať a vybuchne. „*Vieš, to je odliatok takého somára ako si ty.*“

Teraz sa začalo všetko zasa smiať. A keď Edo povedal, že je to odliatok Dodovej nohy, nebolo smiechu konca kraja.

Dodo dnes pohorel.

„*Bodaj ich a s ich odliatkami,*“ uľahčuje si. „*Človek chce urobiť dobre a takto to vypálilo.*“

Všetky odliatky boli potom vyložené pred vodcovským stanom, aby si ich mohli naši táborníci prezrieť.

Pri obede sa Mauglí pýtal Eda, aby konečne prezradil bratom, čo to bolo za vtáka, keď mal také veľké nohy.

Dodo mrkal na Eda, aby čušal.

Edo však aby necigánil, prezradil ako sa poistil, keď išli na odliatky. Ostatní sa začali smiať.

Mauglí im však povedal, že to spravil celkom dobre. Odliatky slepačích paprčiek boli celkom pekné. Škoda je iba to, že to neboli odliatky horských vtákov.

Čočkere začal útočiť na Doda. Naberal ho pre odliatok jeho nohy. Dodo sa však už prestal hnevať, keďže bolo beztak všetko prezradené. „*Ale nech je čo chce,*“ hovoril, „*predsa sme si vedeli pomôcť a doniesli sme štyri druhy odliatkov. A boli veru pekné.*“

Tým bolo odlievanie stôp skončené.

Po odpoľudňajšej prestávke nanosili ešte dreva pre kuchyňu a na posledný táborák, ktorý mal byť rozlúčkový.

Po 5. hod. popoludní preskúšali čísla na táborák, potom bol olovrant. Po olovrante, keďže bolo dosť teplo, ba skoro až horko, boli hry menej pohybové ako mrkaná, svetové strany, Jakub kde si a podobne. Tieto sa robili na lúke blízko kuchyne, kde bol chládok.

O 6. hod. popoludní boli závody štafiet ako v behu, s loptou, ďalej skok ďaleký a vysoký.

Koniec športovej atrakcie urobili volejbalovým zápasom. Hrali Rysi a Srnci proti Vlkom a Kamzíkov. Skončil nerozhodne 1 : 1.

Po večeri bol táborák, ktorý mal rozlúčkový ráz. Po zahájení Mauglí odovzdal trom táborníkom a to Dodovi, Stanovi a Paľovi Osužákovi potvrdenie o zložení skúšky „Tri orlie perá“.

Ďalej pochválil brata Čoču, ktorý ako hlavný kuchár tábora, skvele fungoval. Narobil sa dosť, aby denne sýtil 32 hladných žalúdkov.

Hneď na to mu zaskandovali táborníci pokrik.

Potom prišli na rad spomienky na všetko, čo prežili v tábore. Spomínali, ako sem prišli, ako budovali tábor, ako ich prekvapila hneď v prvú noc búrka a aké boli dozvuky búrky pre Miša Pulca a Bélu.

Prebehli všetky dni a spomínali, ako ich prežili.

Z hier sa im najlepšie páčila vojna Apačov so Siouxmi.

„Bojovali sme ako lvi,“ hovorí Čočo. „Taký boj som ešte nezažil.“

Tiež spomínali na Nitru so Zoborom, kolísky to slovenskej histórie a kresťanstva.

Obnovili si spomienku na Tematín, ako tam prišiel v roku 1710 Jánošík na šibačku. Tiež bol spomínaný posledný majiteľ hradu gróf Mikuláš Bercsényi, Janko Sekera a jeho pes Iskra.

A keď sa spomínalo na ukradnuté nohavice a na odliatky stôp, bolo smiechu až sa všetci ohýbali.

Keď už boli na konci so spomienkami, prišiel na radu Malý Paľko. Keď bol už týždeň v tábore a vžil sa do všetkého a niekedy si veru i z kopytka vyhodil, Mauglí ho určil v istý deň na stráž spolu s Lolom od 10. do 12. hodiny.

Bolo asi okolo 11. hod. pred polnocou. Tu sa začali od južnej strany ozývať zvieracie hlasy. Boli tam líšky. Malý Paľko sa zarazil, ostal stáť a počúval. Naraz sa len rozbehol a už bol v stane.

V tom sa všetci pustili do veľkého smiechu.

Avšak Mauglí ich prerušil a pokračoval ďalej. „Myslel som, že sa naľakal. To

isté si myslel i Lolo, ktorý s ním strážil a bol toho názoru, že sa preto šiel skryť do stanu. O chvíľku sa však vrátil so sekerou v ruke a hovorí Lolovi: Podme na ne! Lolo len vytreštil oči, lebo nevedel, čo to má znamenať. On si myslel, že Malý Palko preto tak pálil do stanu, že sa bál. Potom sa začal smiať.“

„Pravda, na líšky nemohli ísť lebo museli strážiť.“

„Vidíte, aký hrdina je náš Malý Palko.“

Táborníci to kvitovali s uznaním a na počesť mu zaspievali jeho pieseň: „Hor sa skauti, bystrí junáci“.

Pri konci táboráku sa naši táborníci rozcítili. Bolelo ich, že už zajtra musia zbúrať tábor a vrátiť sa späť do mesta.

Ako im tu bolo dobre. Akí tu boli šťastní, spokojní a veselí. A zajtra, zajtra to všetko skončí.

Dnes ako posledný večer, odbavili si krátku večernú modlitbu v táborovom kruhu. Potom urobili Gilwellský kruh a táboroví trubači Stano, Mišo Pulec a Béla trúbili večierku.

Po odtrúbení zase táborníci zaspievali večierku. Potom opakovali trubači večierku a to najprv traja, potom dvaja a naposledy mal sólo Stano.

Takto skončil posledný táborový deň. Naši táborníci nemohli nijako zaspať. Dnes sa skončil tábor. Už je po krásnych táborových chvíľach. Nuž, ale nedá sa nič robiť.

Už je odtrúbené nášmu krásnemu táborovému životu.

Ideme domov

Posledné ráno v tábore bol budiček dosť neskoro. Bol o pol ôsmej ako naposledy.

Dnešná polhodinka trvala prvý raz „pol hodiny“ a to preto, lebo bolo v nej niekoľko hier, ktoré sa našim táborníkom veľmi páčili.

Raňajky boli ako naposledy poriadna kresťanská porcia. Dnes bola novinka. Čo to bolo? Nebola prehliadka čistoty.

Dodo a ešte niektorí sa smejú. „*Tak by to malo byť každý deň. Budiček o pol ôsmej, žiadni prehliadka čistoty a a žiadna práca. Len chyba lávky,*“ opravuje sa Dodo. „*To by sme potom neboli skauti, ale iba trampí v skautských krojoch.*“

„*Veru tak,*“ prisviedčajú ostatní. „*To by sa tie naše skautské kroje za nás hanbili.*“

Okolo 10. hod. sa začalo s búraním tábora. Za dve hodiny bol celý tábor

likvidovaný. Stála iba kuchyňa a stožiar s vlajkou.

Po poludňajšej prestávke bola rozobraná kuchyňa. Potom všetci táborníci nastúpili k snímaniu štátnej vlajky, ktorá bola sňatá za doprovodu 3 fanfár. Vlajkový stožiar o 10 minút už ležal na zemi. Tým boli všetky práce skončené.

Teraz sa čakalo iba na vozy. Okolo pol tretej hodiny boli už vozy v tábore.

Miško Zmok oznamuje radostnú správu, že naturálne sa domov nepovezú, lebo podľa oznámenia táborového hospodára neostali žiadne, až na trocha cestoviny, cukru, kávy a soli, ktoré Mauglí daroval hájnikovi, v ktorého revíre táborili.

Po naložení táborových potrieb na vozy všetko nastúpilo a na rozlúčku s táboriskom zaskandovali oddielový pokrik.

Tým bola rozlúčka s drahým miestom na ktorom prežili toľko tak krásnych chvíľ skončená.

Medzitým vozy už boli v pohybe. Naši táborníci hodili ešte jeden srdečný pohľad na svoju bývalú domovinu a dali sa na spiatočnú cestu domov.

Keďže vozy neboli už tak naložené ako keď sa išlo do tábora, cesta ľahšie ubiehala.

O 7. hod. večer už bolo všetko uskladnené v klubovni.

Keď boli so všetkými hotoví, Mauglí im oznámil, že mu ostalo niekoľko koruniek a preto zajtra pôjdu všetci spoločne do cirkusu.

Naši táborníci, keď sa rozchádzali z klubovne domov, boli hrdí na to, že prežili krásne dni, na ktoré budú vždy s radosťou spomínať.

Koniec

Štefan Arbet – Mauglí

5. 4. 1915 – 29. 12. 1990

Štefan Arbet sa narodil 5. apríla 1915 v Piešťanoch. Základnú a strednú školu absolvoval v Piešťanoch. Po zákaze skautingu v roku 1948 bol pre svoju dovtedajšiu skautskú činnosť zbavený práce matrikára na mestskom úrade a daný do priemyselnej výroby. Ďalej pracoval v zberných surovinách na Staničnej ulici v Piešťanoch, potom v neďalekej obci Horná Streda vo firme Rempo, odkiaľ odišiel do dôchodku. Ako dôchodca aktívne vykonával funkciu kostolníka v Kúpeľnej kaplnke (Kaplnka Božského Srdca Ježišovho) pri Kolonádovom moste v Piešťanoch. Za manželku si 5. októbra 1958 zobral Irenu Potrokovú. V čase svadby mal už 43 rokov. Spolu sa im narodili dve deti - Juraj a Iveta.

O vstupe Štefana Arbeta do skautingu nemáme presné informácie, avšak z januára 1937 existuje junácky činovnícky preukaz *Svazu junákov - skautov Republiky Československej* s jeho menom, osobnými informáciami a fotografiou. V preukaze je uvedená aj jeho funkcia ako vodcu 1. oddielu skautov v Piešťanoch. Momentálne je to asi najstarší hmotný dokument týkajúci sa skautingu v Piešťanoch. Zaujímavosťou je, že samotný preukaz podpísal 27. januára 1937 vlastnoručne i zakladateľ a dlhoročný náčelník Československého skautingu Antonín Benjamím Svojsfk. Po zákaze skautingu v roku 1938 musel Štefan Arbet na obnovu čakať až do roku 1945.

V obnovenom piešťanskom skautingu prevzal na návrh zborového vodcu Jozefa Žaťka funkciu zborového zástupcu. Po istých nezhodách so zborovým vodcom odstúpil zo svojej funkcie. Avšak väčšina skautských činovníkov sa postavila proti zborovému vodcovi Žaťkovi a donútili ho vzdať sa svojej funkcie v prospech Štefana Arbeta. Tak sa stal koncom roku 1945 Arbet zborovým vodcom piešťanského skautingu. Istý čas zastupoval aj funkciu vodcu 1. oddielu skautov. V roku 1946 bol zriadený piešťanský skautský okres, v ktorom funkciu

okresného vodcu prebral práve Štefan Arbet. V priebehu leta 1946 sa spolu s Jozefom Petříčkom zúčastnili na OLS (Oblasťná lesná škola) v Hodruši pri Hornohodrušských jazerách. Počas 26. septembra 1946 privítal v Piešťanoch v mene všetkých skautov z piešťanského skautského okresu a okolia lady Olave Baden-Powell na jej ceste po Československu. Po nástupe komunistov k moci v roku 1948 bol Štefan Arbet nútený vzdať sa funkcie zborového vodcu aj vodcu skautského okresu Piešťany. Krátko nato bol skauting v Piešťanoch utlmený na dlhých 20 rokov.

Po obnovení skautingu v prvých mesiacoch roku 1968 sa Štefan Arbet vrátil do aktívnej skautskej činnosti a ďalej pokračoval v doterajšej funkcii piešťanského zborového vodcu. Počas jesene 1970 odišiel z rodinných dôvodov z funkcie zborového vodcu. Zbor prevzal dovtedajší zástupca zborového vodcu Jozef Petříček - Runco. Jeho ďalšie angažovanie sa v skautingu prerušil v roku 1971 znovu komunistický režim.

Štefan Arbet sa obnovenia skautingu v roku 1989 síce dožil, ale aktívnejšie sa už zapojiť nemohol kvôli zhoršujúcemu sa zdraviu. Niekoľkokrát pred smrťou ho ešte navštívil jeho dlhoročný skautský spolupracovník Jozef Petříček - Runco, aby spoločne zaspomínali na dobré i zlé časy strávené v prospech skautingu. Zomrel 29. decembra 1990 v Piešťanoch vo veku 75 rokov.